

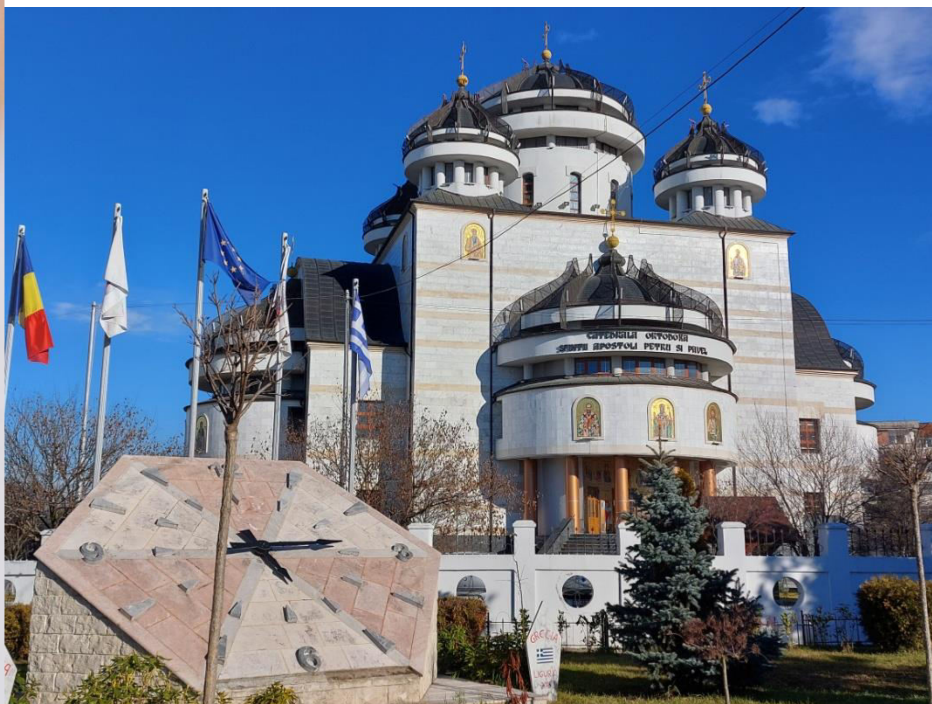
"Literatura, ca orice artă, descoperă viaţa."
Ion Agârbiceanu

CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară

***Martie* 2023**

Catedrala Ortodoxă Mioveni

Dacia e brandul nostru, o emblemă de poveste,
Mioveni e-al ei părinte unde viața înflorește.
Tot aici spre închinare a fost dat ca să răsară,
Sacră, mândră și divină, o frumoasă catedrală.

Foto şi versuri: Alexandru Oprea

ARTE VIZUALE

METALOPLASTIE

CONSTANTIN SAMOILĂ

Adrian Mitroi

Președinte al L.S.R.
filiala Argeș

Tizul

Dorind să vă aduc alean
Recit catrene pentru voi,
Numele meu e Adrian,
Nu Păunescu, ci Mitroi.

Cu tot respectul şi cu toată preţuirea pentru marele poet.

De poftă, căci de foame...

Găsesc mâncare multă-n magazine,
Pe rafturi am văzut tot ce poftesc;
Gurmandului să guste-acum îi vine,
Dar îmi aduc aminte c-o păzesc.

Pleacă-ai noştri, vin ai noştri...

Nu demult stăteai cu *secu*' la masă,
Azi, nimănui de tine nu îi pasă,
Dar de vrei să vorbeşti ceva mai „greu",
Aruncă telefonul în W.C.-u.

Pâinea noastră cea de toate zilele...

Îţi mulţumesc, brutare, frate
Că-ai gând la a mea sănătate
Şi în grija ta pentru mâine
Îmi vinzi E-uri şi-un pic de pâine.

Spaţială

Când toţi profesorii doresc
Să-ţi bage date noi în cap,
Niciodată nu socotesc
Dacă acolo mai încap.

Panaceu... universal (eroare greșită)

La spitalul cel vestit
Mi-m căutat sănătatea;
Ei au crescut calitatea
Şi de bani m-au lecuit.

Foaie verde... lobodă

„Vă vom face...,vom produce...,
Vă vom da..., vă vom aduce...!"
Vai, ce mare danie;
Suntem în campanie!

Unui candidat (la alegeri) care dorește„schimbarea"

Când el se-apucă de „cântat",
Îmi zic : „Mare schimbare, vere!
Iată cum musca de… rahat,
S-a hotărât să facă miere!".

Compensație

Uite a compensării lege
Ce-o duce viața înainte:
Dacă ne-a luat un neamț ca rege,
Ne-a dat un neamț ca președinte!

Lupul își schimbă părul...

Demnitar de dreapta, cinstit!
Ca șoim el a copilărit,
În liceu a fost UTC-ist
Și-a activat ca PCR-ist.

Generația modernă

Manele-n cuget și seminţe
Peiorative cu tendințe,
Multe„succesuri", duritate,
Curată mediocritate.

Credința la (în) modă

Nu mai știu în ce am crezul;
În suflet, în trup mi-e datu*?
Popa vine cu botezul
Sau vine cu Botezatu?

Suprem

Că-i alună sau e ghindă,
Veverițo-n cuib le duci,
Însă când pleci în colindă,
Fericirea-ți stă în nuci.

Întrebare

Printre multe zburătoare,
De ce Doamne ai lăsat
Și musca, sub acest soare,
Mai ales cea de…rahat?

Puterea

Regele leu rage tare;
Tremurând, supușii-ascultă.
Doar o mică zburătoare,
Bâzâind, îl tot insultă.

Exagerare

Găina ce-a făcut un ou,
Anunță, ferm, evenimentul:
Eu cred că am ouat un bou;
Să imortalizați momentul!

Pertinență

Rugă girafa pe maimuță :
-Dă-mi niște apă, fii drăguță!
-Înaltă ești de-mi dai fiori,
Vrei apă când ai capu-n nori?

Gheorghe Mohor

Gânduri răzleţe

(Spicuiri)

*

Scriitorul francez, Francois Marie Arouet (Voltaire) scria: *„Acela care, în criticele sale, va include jignirile violente, ignoranţa, reaua credinţă, eroarea şi impostura în locul argumentelor, va stârni şi dispreţul oamenilor de bine“*. Iar distinsul profesor, critic şi istoric literar, Nicolae Manolescu, într-un mai vechi număr al „României literare“, aducea câteva recomandări de ordin tehnic: *„Dacă opera literară este deseori ambiguă,critica trebuie să fie întotdeauna clară. Criticul nu are voie să nu știe ce vrea să spună; ceea ce e bine gândit, se exprimă clar. Pe criticul prost îl cunoști după felul complicat în care se exprimă despre cele mai simple lucrări. Critic bun este acela care, dimpotrivă, știe să spună simplu cele mai complicate lucruri. Nu trebuie să fim sofisticaţi în idei și în limbaj“.*

*

După Dumnezeu, care fixează menirea fiecăruia îndată ce se iveşte pe lume, Timpul rămâne judecătorul suprem al faptelor noastre, cântărindu-le şi măsurându-le. Timpul fixează locurile pe scara valorilor, cu condiţia să nu fie ignorat în ireversibila-i trecere, ci folosit din plin. Întrebuinţat rău, timpul pare scurt, iar trecerea lui, grăbită. Trăind prezentul cu intensitate maximă, categoric timpul ne devine prieten, lăsând amprente şi amintiri cu care să ne mândrim tot restul vieţii.

*

Dăltuite în piatră ori înveșmântate în bronz, statuile nu suferă, nu se bucură, nu participă la evenimentele culturale și istorice, nu râd niciodată. Dar ele, încremenite cum sunt, mențin vie amintirea personalităților culturale, istorice, artistice, politice trecute dincolo de Styx. Sincer mărturisesc, îmi place să-mi imaginez că ele au suflet, că sunt triste și îngândurate, uneori nedumerite de schimbările vremurilor actuale.

*

„Arta înseamnă suferinţă, nostalgie, fantezie, entuziasm clocotitor şi deprimare profundă, atenţie pentru „nou”, pentru detalii pe care ochiul obişnuit le scapă, zbucium, zâmbet, lumină, sarcasm, melancolie, o universală simpatie pentru inteligenţa şi frăgezia sufletească”. Acestea sunt atributele oricărui artist, în viziunea scriitorului Camil Petrescu, dar, în elaborarea oricărei creaţii artistice există şi alte ingrediente. Dacă nu punem în centrul atenţiei pe artistul înzestrat cu har divin, menit

să însenineze sufletele oamenilor, elaborarea artei îşi pierde din farmec.

*

Nu au ce căuta în funcţii administrative şi politice indivizi care ignoră normele de vorbire şi de scriere corectă a limbii române, limbă *„dulce ca un fagure de miere*”, cum duios Eminescu zicea, din respect pentru predecesorii a căror *„spusă era sântă şi frumoasă*”. Nu trebuie să se aşeze asemenea limbuţi deasupra destinelor unui popor a cărui limbă s-a format odată cu propria-i istorie, cu o cultură şi o credinţă la nivelul culturii popoarelor europene.

*

Conform dicţionarelor actuale, cuvântul „fidelitate” înseamnă statornicie în convingeri, în sentimente şi în atitudine faţă de persoana iubită, înseamnă loialitate, cinste, încredere, întruchiparea perfecţiunii. Cu alte cuvinte, trebuie să putem arunca piatra fără teama că nu vom putea trece testul de încredere. Câţi dintre noi au curaj să o facă? E veche întrebarea, dar nimeni nu a dat răspuns până în zilele noastre.

*

Când Berta Gordon, iubita lui Ciprian Porumbescu, a fost trimisă în străinătate de către tatăl ei, pastor evanghelic, să o îndepărteze de tânărul compozitor, sub pretextul că acesta era fiu de preot ortodox, suferinţa îndrăgostiţilor a fost enormă. Compozitorul celebrei „Balade”, a operetei „Crai Nou” şi a altor cântece, în general patriotice şi nepieritoare, se stingea din pricina tuberculozei dobândită în încăperile insalubre unde locuia în gazdă la Suceava, apoi în celula din închisoarea Austro-Ungară, ducând cu el dorul de frumoasa domnişoară. Iată ce-i scria Mărioarei, sora lui:

"Numai ea singură îmi poate da curajul şi puterea de a răbda mai departe şi a duce munca începută la bun sfârşit, iar fiica pastorului îi scria Mărioarei: *"Cât de rău îmi pare că nu pot sta faţă în faţă cu acela căruia toată viaţa mea aş dori să-i fiu cu inima deschisă”.*

PR. PROF. DR.
Theodor Damian

Criza demnităţii umane

Omul este o fiinţă trăitoare în două dimensiuni: în imanent şi în transcendent, sau cum spunea Sf. Ioan Gură de Aur, este cetăţean al timpului şi al eternităţii, concept în deplină concordanţă cu doctrina creştină despre om ca fiind chipul lui Dumnezeu, fapt care îi conferă demnitatea cea mai înaltă.

Această demnitate, din păcate, nu este reflectată în mod adecvat în multe sisteme filosofice care au dezvoltat definiţii sau teorii despre om. De exemplu filosoful şi teologul american Abraham Heschel deplânge definiţiile zoologice în care punctul de plecare în înţelegerea umană sau termenul de comparaţie este animalul, incluzând aici celebra definiţie a lui Aristotel, *zoon politikon anthropos,* „omul este un animal social”.[1]

Este bine de precizat aici că această definiţie care a devenit cunoştinţă comună este, de fapt, o interpretare greşită a noţiunilor. Pentru că în greaca veche cuvântul *zoon,* înainte de a însemna animal, înseamnă vieţuitoare, ceea ce are viaţă, *zoi;* iar cuvântul *politikon* vine de la *polis* care înseamnă cetate, oraş. Deci *zoon politikon* înseamnă mai degrabă fiinţă sau vieţuitoare a cetăţii decât animal social.

Conceptul de vieţuitoare a cetăţii trebuie contrastat aici cu cel de vieţuitoare a pădurii sau a câmpiei, referinţa făcându-se deci la fiinţă civilizată.

Heschel are dreptate să critice definiţiile zoologice date omului, unde punctul de reper este animalul, în loc să fie o fiinţă superioară, mai precis Dumnezeu. Această coborâre la

[1] Abraham Heschel, *Who Is Man?,* Stanford University Press, Stanford, CA, 1965, pp. 20-21.

nivelul animalului pare să confirme proverbul latin *homo homini lupus* sau aserţiunile potrivit cărora lumea omului este o junglă în care domnește legea celui mai tare şi unde animalele se vânează şi se sfâşie între ele.

S-ar aplica aici foarte bine concepţia lui Nicolae Berdiaev despre bestializarea fiinţei umane şi despre deificarea bestialului.[2]

Una dintre consecinţele diminuării sau pierderii sensului demnității umane într-o lume în care credinţa în Dumnezeu a devenit opţională, în care Însuşi Dumnezeu a devenit opţional, constă în dezintegrarea comuniunii printr-un individualism exacerbat, individualism care, aşa cum au demonstrat Robert Bellah şi colegii săi în volumul *Habits of the Heart: Individualism and Commitment in American Life*[3] caracterizează tot mai mult viaţa americană, putând considera aici această anchetă socială ca un studiu de caz ce reflectă viaţa societății occidentale în general.

Iată, de exemplu, cum descrie poetul francez Charles Baudelaire, încă din sec. XIX, societatea vremii sale, în celebrul volum *Les Fleurs du mal,* în poemul introductiv: „Prostia, eroarea, păcatul ocupă trupurile noastre şi lucrează spiritele”; „în fiecare zi coborâm spre infern cu un pas”, „din creierul nostru se naşte un popor de monştri”; „respirăm moarte în plămânii noştri”. El vorbeşte despre cei ce dau dragostea cu împrumut, despre menajeria infamă a viciilor noastre, despre căinţa laşă, păcate încăpăţânate şi remuşcări amabile şi altele asemenea.

În acest context nu e de mirare să auzim declaraţii absolut surprinzătoare ca cea a lui J. P. Sartre: „L’enfer, c’est les autres” (Iadul constă în ceilalţi oameni), dar nu e de mirare nici că văzând starea lumii noastre şi mai ales declinul moral şi intuind evoluția, teologul Pavel Florenski a putut spune că în final nu va fi altă alegere pentru lume decât Sf. Treime sau nebunia.

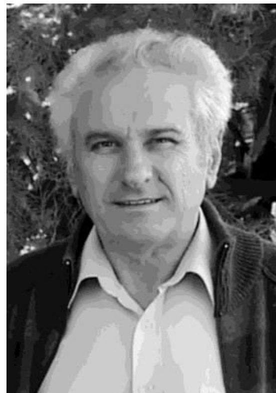
[2]Nicholas Berdiaev, *The Fate of Man in the Modern World,* Ann Arbor Paperbacks, The University of Michigan Press, 1963, p. 27.

[3]Robert Bellah et al., *Habits of the Heart: Individualism and Commitment in American Life,* University of California Press, Los Angeles, CA, 1985.

Nicolae Branişte

Membru al L.S.R.-Argeș

File de poveste

Pe la două, visul rupt în două
Așteaptă muza, să fie călăuza
Pe cărări, în peregrinări
După rime, în vorbe intime.

Plutesc prin locuri știute, tăcute
Printre aștri cu ochii albaștri,
Pe cărări cu dascăli iluștri,
Ucenic, în valuri, prin nimic.

Pe arca sfântă m-a luat Iisus,
Mus-să trag de năvod în sus,
Să dezleg nodul fericirii și al iubirii,
În Marea Galileii din tărâmul Iudeii.

Pe pământul făgăduinței și al credinței,
Încerc să-nțeleg pe de-a-ntreg,
Misterul poeziei unui cer prosper,
În versuri împrăștiat în eter.

După două, somnul rupt în două
De viață stors, nu-mi lasă loc de întors,
Mă cheamă gânduri să așez în rânduri,
Zestre să las la pas- în file de poveste.

Când și când...

Pe strune de vioară de odinioară,
Trag adânc de suflet de țigară,
Din viața de târg și de iarmaroc,
Muzici fredonate de Zavaidoc.

În loc n-au stat timpul și anotimpul,
Viața și-au scurs trecând prin foc,
La judecata vremii după răsplată,
Plătită-n mir cu parfum de busuioc.

Prin ani întors în Trivale cu castani,
Pe banca iubirii încărcată cu visuri,
Mă copleşesc amintiri din răstigniri,
În candele care ard compromisuri.

Alte timpuri, cu alte anotimpuri,
Alte trăiri, în alt fum de ţigară,
Între lalele cu învieri de primăvară,
Pe strune de chitară, care-nfioară.

Când și când se-ntorc prin gând,
S-asculte viori din vechi iarmaroc,
Sufletul candriu al lui Zavaidoc,
Viaţă tăcută, parfumată de busuioc.

Astră în rochie albastră

Nu suntem la teatru dragă astră,
Ești corp ceresc, la care privesc
Îndrăgostiții care te iubesc,
Personaj ilustru, pe cer albastru.

Rece, pe-orbită petreci și treci
Cu planete și stele, în univers castru
Ca Venus, Minerva, Luna, Uranus
Pe calul înaripat ținut de căpăstru.

Personaj astral, cu mers ecvestru
Din depărtări, când vrei cobori
Dup-un susur de-amor, izbăvitor
Din suflet cald și ochii de smarald.

Actori astrali cu viață sihastră,
Ești ca și mine un strop de genune,
Corpuri iubitoare, supraviețuitoare,
Ființe cu viață normală, termală.

În rochie albastră, în Calea Lactee
Gândește că bați în ferești și trezești,
Iubiri secrete din lăzi de zestre,
Pe ștergare, trăiri de mână cusute.

Doamne, Dumnezeule!

Te uiți, te miri și nu înțelegi
Natura umană și-a schimbat pedigreul
Războaie, orori, boli, iad pe pământ
Ne-a lăsat Dumnezeu cel Sfânt!

Aur bogății, înșelăciune, goană după averi
Mintea de azi nu mai e cea de ieri,
Anotimpuri au luat-o razna cum vezi,
Dumnezeule Mare, nu-ți vine să crezi!

Se destramă lumea de jos în sus,
Zi de zi pe cruci e răstignit Iisus,
Sufletul vorbe duioase are-n sărbători,
Dumnezeule, unde-i iubirea cu fiori!

Într-o plasă de păianjen, omenirea,
În ochiuri dese și interese migratoare,
Multă inteligență artificială o strică,
Dumnezeule, am devenit Hopa Mitică!

În suferință și-n credință ființa,
La ceruri urcă suflete după lumină,
Perfect nu-i nimeni, nici n-ar fi bine
Dumezeule Mare, credem în Tine!

Raza nemuritoare

O rază minune, călăuză la scris
Nemuritoare, unică, greu de atins
Stăpână pe zări albastre și depărtări,
În rânduri de manuscris ne-a cuprins.

Sufletul ei cu bătăi în cuvinte,
Poeme-a scris de suferințe îndurate,
Din gânduri cu priviri înainte,
Vremuite de anotimpuri măsurate.

Pe cărări dusă de voievozi și sfinți,
În cetăți ruinate de lupte la hotare,
Cu doruri în mormânt de părinți,
Rază călăuză la oricare-ncercare.

Rază măiastră, nu doar de decor
Epigonilor le-a scris în testament,
Dorul de țară nu-i al străinilor,
La neamul său să-nalțe monument.

Pe glia străbună, rază hoinară,
În fiecare seară trece prin Ipotești,
Să vadă cum merg treburi la țară
Cum oști de răzeși ascultă povești.

Din ce ni se spune, rază minune
Priviri îndreptate spre zări nebune,
Pe care-n covor de petale regale,
Poeme plâng vremuri străbune.

Țară strălucitoare, de stai în picioare,
Unui Luceafăr Emin îi ești datoare,
Lumină-n hotare, cu litere-n abecedare,
Din ram, pe masa cu trei picioare.

Duminică,15 ianuarie 2023-Ziua lui Eminescu

Christine Bernadette Rousseau

Membră a Uniunii Scriitorilor din România

O dimensiune expresionistă certă

Este în afara oricărei îndoieli că poezia cea mai recentă a Cristinei Onofre (Christine Bernadette Rousseau) are şi exhibă fără nici o prejudecată o certă dimensiune mitică. De la felul în care este concepută ca discurs – precum o povestire ori descriere a unui eveniment ori unei acţiuni – şi până la extracţia minereului din care e făcută, scos adică atât din straturile subconştientului personal, cât şi din cele ale subconştientului colectiv. Din primul, poeta tezaurizează fragmente şi reminiscenţe inefabile de amintiri, stăfulgerări şi străluminări ale conştiinţei, înscrisuri secrete rămase în simţuri, scurte revelaţii şi imagini epifanice, mistere şi proiecţii, detalii, gesturi, sunete şi culori păstrate intacte în straturile de uimire cele mai adânci ale fiinţei…”Tânăr,/cu ochii ca măslina verde,/cu vorba tunând a ploaie,/pe spatele drept purtând suportul de lemn/cu geamuri în el, cu ne-geamuri./O rază de soare/atingea pieziş sticla/dând vestea peste garduri,/pe caldarâm,/pe case…/ Geamuri!/ Geamuri!/Vând geamuri de rouă,/vând geamuri care se topesc odată cu ploaia,/vând geamuri/cu miros de levănţică şi rozmarin./ Geamuri!/ Geamuri!”. Ca şi în Poeme din ţara scaunului cu trei picioare, într-o măsură cu mult mai mare decât din subconştientul personal, poeta transferă în poezia Templierilor…o uluitor de bogată moştenire a mentalului colectiv, plin efectiv de reminiscenţe ale lucrurilor unei hieratice şi misterioase simplitãti a vieţii. “Haine cu miros de fluviu/purta luntraşul,/ca penele păsărilor de apă lucind,/ca plecările de pe ţărm/fluturând/în urmă o batistă…/Burta luntrei privea/cerul noros al adâncurilor,/vâslele adunau putere din ape./Luntraşul era mereu/cu gândul la soare,/mereu cu gândul/la peştii subţiri/ai ploilor/ce cad uşor/peste pământ şi ape (Luntraş)”.

Cu o dimensiune expresionistă certă, dar nutrindu-se cam tot pe atât dintr-o acuitate a percepţiei vizuale voluptuos încântată de polifonia culorilor, cu o gramatică mai curând severă, esenţializată şi deloc prolixă ca discurs, poezia poetei Christine Bernadette Rousseau are o nobleţe care desfide fără bravadă sofisticatul gust în materie al unora dintre contemporanii noştri. Motiv pentru a fi și mai apreciată de ceilalţi.

Ștefan Ion Ghilimescu-critic literar

TÂMPLAR

Rindeaua-pasăre din mâinile lui
călătorea
în tulburătoarea lume a stejarului
ca peste curentul unui râu
ţinându-se
nu departe de maluri, de gânduri,
nu departe de cerul inimilor lui.
Rindeaua-pasăre
descoperea rând pe rând
încăperile unui tainic castel al pădurii.

PESCAR

Pescarul
avea un năvod
care ştia să vorbească
cu apa.

Cu apa din adâncuri,
apa aceea molatecă,
apa purtătoare de corăbii
pline de poveşti,
apa ce nu îmbătrâneşte niciodată.
Pescarul
se-ntorcea cu năvodul din adâncuri,
cu peştii în spinările apei.

VÂNĂTOR

Numai în amurg
îi venea să tragă
cu puşca în stolul de gâşte
cu pene lucind
în rotundul rămas al luminii.
În amurgul apus-neapus...
Numai atunci
libertatea gâştelor sălbatice
era de atins
cu degetul ţinut
pe petala de fier a trăgaciului.
Târziu, râul absorbea
şi ultima picătură de lumină
venind dinspre ochiul colinei,
dinspre pocalele izvoarelor
mirosind în şoaptă a flori
şi a praf de puşcă.

CIOBAN

Uneori,
uşile cerului păreau a fi din lemn de brad,
şi ploaia părea a fi verde,
abia lăsând soarele
să iasă pe pajişte,
acolo unde un cioban aştepta,
cu sarica lui pusă pe umeri,
cu oile lui furate zăpezii,
cu bâta lui cea încrustată.
Mirosea a cetină
şi a stâncă mirosea
pe pajiştile unde ciobanul acela
îşi păştea oile lui.
Oile lui furate zăpezii.

CĂLĂU

Ghilotina trebuia să cadă.
Era dimineaţă.
O rază de soare ascuţea
pentru ultima dată tăişul.
Un sunet sec
vălurea dintr-odată aerul,
mişcând părul şi pleoapele
privitorilor.

TEMNICER

Temnicerul purta cu el
apele unor chei
cu luciri de solzi,
jocuri de peşti
şi mai ales cu lumina unor ouă
din cuiburi libere,
nesfârşit de libere.
Singur,
curat şi înalt,
el trecea
prin faţa fiecărei celule
zăngănind acele chei
şi neînţelegând
de ce la auzul acestora
deţinuţii
îl salutau
zâmbind cu mireasma unui subînţeles.
Arareori îi înţelegea,
arareori,
după câte o evadare.
Dar poate tocmai
acel zăngănit al cheilor
îl făcea să uite pe loc
acel zâmbet al lor.

CULTIVATOR DE TUTUN

Razele soarelui
şi inima cultivatorului
traversau lumea somnolentă
a frunzelor de tutun,
o lume cu aşezări aproape omeneşti,
cu ploi în ropot pe acoperişuri,
o lume cu iubiri ascunse,
cu otrăvuri,
o lume trăind în sticluţe prăfuite,
pe rafturi, în semiîntuneric.
Văraticul tutun
iubea oamenii
lăsându-se în voia lor,
pierzându-se fără voinţă,
şi risipindu-se în mii de arome.

Vasile Munteanu
Membru al L.S.R.-Argeș

O ZI LA CASA LUI DICKENS

(continuare din numărul anterior al revistei)

Casa a avut și momente dramatice, rămânând singura care nu a fost demolată, deși în 1923 era trecută pe planul de demolare, dar a fost salvată ca printr-un miracol de către asociația „Dickens Fellowship" formată din numeroși susținători ai scriitorului și din societăți literare.

Eroul romanului „David Copperfield" este un alter ego al scriitorului, care va încerca să răzbată cu greutate într-o lume meschină și neprimitoare.

Viața personală a lui Dickens a fost permanent marcată de evenimente care-i vor influența profund opera. De multe ori s-a aflat împreună cu familia sa în câte un impas financiar, din cauza unor probleme de familie care i-au umbrit existența.

Scriitorul a muncit din greu pentru realizarea visurilor sale.

În anul 1843, Charles Dickens a publicat renumita povestire „O poveste de Crăciun", al cărei protagonist este Ebenezer Scrooge care își schimbă atitudinea după ce primește în vis vizita celor trei spirite: Spiritului Crăciunului Trecut, Spiritului Crăciunului Prezent și Spiritului Crăciunului Viitor, povestire după care s-a tipărit o felicitare.

Deși este unul dintre cei mai influenți scriitori, „sexy influența lui depășește sfera literaturii". Multe dintre personajele și conceptele din operele sale s-au impregnat în cultura modernă, cum ar fi în operele: „Timpuri grele", „Dombey și fiul", „Martin Chuzzlewit", „David Copperfield", „Marile speranțe" și altele.

Ce am mai putut vedea la muzeu: certificatul de naștere, certificatul de căsătorie și chiar briciul cu care se bărbierea. De asemenea, tot aici am văzut prima felicitare de Crăciun, tipărită în anul 1843, expusă la muzeu. Felicitarea colorată manual a fost concepută de Henry Cole și ilustrată de Callicot Horsley și înfățișa o familie reunită în jurul unei mese festive, servind un pahar de vin, și conține mesajul: „Un Crăciun fericit și un Nou An fericit și vouă!" Această carte poștală a fost trimisă de Anul Nou părinților scriitorului.

Din cele 1000 de felicitări tipărite se pare că au supraviețuit 21, iar una dintre ele se află la acest muzeu.

De mult timp voiam să vizitez această casă muzeu a marelui scriitor și iată că de această dată dorința s-a îndeplinit.

Îmi pusesem în plan să mai vizitez casa muzeu a surorilor Bronté Anne, Emily și Charlotte și casa muzeu de la Bash a celebrei scriitoare Jane Austen, autoarea unor romane superbe, cum ar fi: „Mândrie și prejudecată", „Emma" și altele.

Cerul senin al Londrei, cum foarte rar se expune, de această dată, după ce am ieșit de la muzeu, se acoperise de nori și vremea devenea din ce în ce mai rece.

Cum mai rămăseseră câteva ore până la înserare, ne-am hotărât să vizităm Tower Bridge, turn construit între anii 1886 și 1894, fiind una dintre marile realizări ale vremii. Are la bază o structură victoriană clasică din acea perioadă.

Am plătit două bilete pentru intrare și ghida ne-a invitat să așteptăm într-un mic hol pentru că mai erau alți turiști înaintea noastră. Cele două turnuri sunt unite cu un pod și se pot vizita zilnic. A trebuit să așteptăm cam vreo 10 – 20 de minute ca să se mai termine fluxul de turiști.

Cele două turnuri sunt situate de o parte și de alta a Tamisei, iar între ele se află un pasaj de pe care se poate admira o panoramă splendidă a Londrei și a fluviului Tamisa, care șerpuiește sub razele soarelui.

(**va urma**)

Eu sunt prea supărat, cucoană

Parodie după două poezii:
-poezia domnului Adrian Mitroi:
,,Eu sunt un vagabond, cucoană"
-poezia domnului Constantin Craifaleanu:
,,Eu nu sunt vagabond,cucoană"

Eu sunt prea supărat, cucoană,
Filozofez ca James Bond,
A fi sau a nu fi vagabond,
În lumea asta e o dramă.

Pe unii i-ai făcut subit,
Că-s vagabonzi să recunoască
Căzuți la înțelegere firească,
În suspendarea care s-a ivit.

Deși nu-s vagabonzi îi tot acuzi,
În cercul tău plin de păcate,
Când tânără ai făcut de toate,
Încerci acuma să te scuzi.

Eu sunt prea supărat cucoană,
Că vagabonzi mulți ai vrăjit,
I-ai prea corupt și i-ai iubit,
Cu zâmbetul de puritană.

Că nu sunt vagabonzi ți-au demonstrat,
Deși unii au recunoscut,
Că în viață au făcut ceea ce au vrut,
Că ei sunt vagabonzi cu atestat.

Cucoană tu ești viața mea
Cu bune și cu rele te iubesc,
Tu poți să mă consideri și-i firesc,
Un lord, un vagabond sau cum ai vrea.

Eu sunt prea supărat cucoană,
Că nu citești niciun poem,
Confunzi un vagabond cu un boem,
În lumea noastră literară.

Ai fost o boieroaică adevărată?
Sau poate o patroană la bordel?
Aveai clienți diverși, de orice fel,
Și domni și vagabonzi bătuți de soartă.

Trezești dorinți, trezești iubiri,
Cu chipul sfânt ca de icoană,
Atragi mulți vagabonzi cucoană
Și scriitori cu dulci simțiri.

Aș vrea ca să te iau la bar,
Pariuri și la păcănele,
Să scriu romanul vieții mele,
Cu tine-n rolul principal.

Îți place ca să fii mințită,
Să crezi în vorbe de amor,
Spuse de-un vagabond, de-un trecător,
Sedusă ești și părăsită.

Eu sunt prea supărat cucoană ,
Că prea mulți scriitori te-au încolțit,
Îți spun că te iubesc dar te-au mințit
Și tu îi crezi și plângi, cucoană.

Cucoană, toată lumea minte,
Că-s vagabonzi, că nu-s, aceasta-i întrebarea,
Hamletiană-i cugetarea,
Gândește când vorbești și ia aminte!

Constantin Teodor Craifaleanu

Silvică

Când vântul smulge-o frunză,
Ducând-o-n albe zări,
Vreo lacrimă vărsa-va
Cuprins de remușcări?

Dar ramul de pe care
O ia vântul în zbor
Va suspina vreodată,
Fiindu-i de ea dor?

Copacul când își pierde
O biată rămurea
Va resimți durere,
Va plânge după ea?

O suferi pădurea
Când pierde un copac?
S-o da de ceasul morții,
„Vai, vai, ce-o să mă fac?”

Răspunsul e, probabil,
Un „Nu” la întrebări...
Natura este plină
De astfel de-ntâmplări.

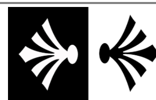
Suferă și copacii,
Se-mbolnăvesc, mai mor,
Însă pădurea-și crește
Alții în locul lor...

Ea singură-și reglează
Tot ce e imperfect.
De-aceea se impune
Să-i acordăm respect!

Dar, când păduri și codri
Dispar misterios,
E putred ceva-n Țară
De sus și până jos!

Plop cu frunza rară

Plop înalt cu frunza rară,
Îți spuneam eu astă-vară
Că va veni toamna iară,
Însoțită de vânt rece
Și-o-ncerca să mi te plece...
Și-o veni cu ploi mărunte,
Coborâte de la munte,
Să te pălească în frunte...
Însă tu vei rezista
De la înălțimea ta,
Că așa îi șade bine
Unuia falnic ca tine!
Dar când vine omul rău,
Vai de sufletelul tău,
Plop înalt cu frunza rară,
Că omul rău e o fiară!
Brațele-o să ți le taie,
Să te lase gol în ploaie,
Și te-o frânge din genunchi,
Lăsându-te fără trunchi,
Îți va lua și rădăcina
Smulgându-ți-o cu mașina...
Frunza-ți va pleca zburând
Înspre stele, suspinând...
Plop înalt cu frunza rară,
Când te-am văzut astă-vară,
Se pare că ți-am cobit,
Că azi nu te-am mai găsit...
Spune-mi, plop cu frunza rară,
Sufletu-ți pe unde zboară?
Pe unde o rătăci?
Cui de tine-o povesti,
Că din falnic cum erai,
Ai lăsat un gol pe plai
Și din toată-a ta mărire,
Azi e doar o amintire,
Ca o clipă de iubire?

Simona Vasilescu

Membru al L.S.R.-Argeș

Autostrada iernii

Autostrada iernii din cristale
A memorat doar stări de relaxare!
Proiect funcţional de anvergură
Pornit din creatorii de structură,
Născuţi acum, când Mama Gaia cere
Să dezlegăm quarc-ul din mistere,
Se dovedeşte-a fi la înălţime!
Toţi merităm artere călătoare
În siguranţă, până înspre Soare
Şi ne numim cutezători de bază
Peste pământuri noi cu minte trează!
Deja pornit-am rondul spiralat
Gândit, semnat şi-n ceruri ştampilat!

Trandafirii din zăpezi

Am aşteptat să înflorească
Toţi trandafirii din zăpezi
Şi se întâmplă! astea-s vremuri
În care crezi, aştepţi şi vezi
Că totul e un basm frumos
Creat de omul luminos !

O zi în adevăr

Eu şed mai sus şi te adun
Şi nu ştiu cum să îţi mai spun
Că tare dragă te revăd,
O, iarnă pură-n care cred
Că albul tău va desluşi
În fiecare om, o zi
A adevărului suprem!
Acum, zăpadă, te rechem
Aşa cum te copilăreai,
Ca nou născută ce erai
Şi ne lăsai să strănutăm,

Strigând pe sănii, să cântăm,
Să ne-mbrâncim adeseori,
Să aruncăm bulgări spre nori!
Ce dragă-mi eşti! rămâi cu noi
Să crească grâul după ploi,
S-avem de toate pentru toţi!
Doar vii din Creator şi poţi
Ca să preschimbi tot ce a fost
Sortit de alţii fără rost.
Te văd mai pură, mulţumesc
Şi îţi declar că te iubesc!

Cununie

Rezonanţa
Faldurilor galactice,
Dezlănţuirea
Culorii magenta
Pentru-a fi printre noi,
Ramuri, arbori
Iernând la galop,
Toate astea sporesc
Ca şi frişca
Cu fructe de soi,
Păduratice şoapte
Răsar şi apun.
Le adun, vi le spun
Şi în sufletul vostru
Cu drag le cunun!

Dragoste împărtăşită

M-am încolăcit albită
Parte-n soare,
Parte-n apă,
Respirând tot ce adapă
Dragostea împărtăşită!

Salcie mireasă

Îţi place să fii salcie mireasă
Când albul pune voalul peste tine,
Atât îţi e de drag omătul iernii
Simţind că rochia îţi vine bine!
Admiri şi lacul cu vecini la modă,
Te simţi iubită şi-mputerniceşti
O naştere din mugurii divini,
O altă lume nouă cu poveşti!

Rămâi mireasă, cât eşti de frumoasă!
Îţi mângâi ramul şi mă duc spre acasă...

Alexandru Oprea

Vatra satului natal

Am deschis ochii în lume într-un sat vechi, secular,
Într-un colț de rai cu soare, lângă Oltul legendar.
Satul mi-a fost un părinte, o icoană și un crez,
Oltul, la fel ca Iordanul, apă sfântă de botez.

Alergam desculț prin Luncă, ca și alți copii vecini,
Ne-nțepau pe tălpi adesea nemiloșii mărăcini,
Jucam țurca și lăptuca, ziua părea cât un an,
Fără griji în palma sorții, fericiți cu toți eram.

Păşteam vitele pe luncă, lângă apă, la zăvoi,
Căutam prin iarbă fire de trifoi cu patru foi.
Cânta mierla sus pe-o creangă în voioase sunete,
Ridicau din iarbă capul popândăi și... vitele.

Ne pierdeam în joaca zilei în cea lume de marasm,
Și uitam ades de vite, când se povestea un basm,
Basm cu pajuri, zmei, balauri, Cosânzeana - zâna bună...
Animalele-nsetate își luau drumul spre fântână.

Ne trezeam ca din alarmă, ca și clopotul ce sună
Și-alergam să umplem jgheabul cu apă de la fântână.
Cu firave mâini, plăpânde, prindeam cumpăna în doi,
Răsturnam ciutura rece, repetam gestul apoi.

Adăpate și sătule stau la soare rumegând,
Așteptând să treacă prânzul, pe nisipul de pe prund.
Ajungeam acasă-n fugă, ciuguleam ceva rapid,
Ne-așteptau la râu scăldatul, plaja, nisipul arid.

A venit vremea de școală, într-o toamnă ruginie,
Traistă îmi era ghiozdanul cu trei pere și-o lipie
Și, firește, abecedarul, un creion și-o călimară,
Tocul galben și caietul și plecam grăbit la școală.

Școală mică, primitoare, o mândrie pentru noi,
Cu opt bănci cam scâlciate dinainte de război.
Cu gumarii în picioare, pân' la glezne noroiți,
Ne-ndreptam, bătând ulița, înspre școală fericiți.

Am lăsat curtea și hora, lunca, soarele zglobiu,
Și-am plecat, urmând lumina, lumii de folos să fiu.
Chiar de sunt poate mai bine în modernul areal,
Îmi visez și-acum ulița, vatra satului natal.

Hai, zâmbește, va fi bine!

Din abis mijesc iar zorii cu sclipiri de răsărit,
Alungi somnul, iei icoana și te-nchini la ea smerit.
E trezirea din visare, rugă sfântă la Iisus,
Ce din lemnul ramei sfinte îți trimite un surâs.

Un surâs al mântuirii din magia sa de vis,
Revărsat în zori de ziuă din divinul paradis.
Sus pe bolta azurie soarele tot crește, crește,
Fericit animă viața și cu-o rază ne zâmbește.

Dar tiptil luna s-ascunde în culisele celeste,
Se retrage spre-adormire și discret spre noi zâmbește.
Soarele mereu se-nalță în culori și clinchete,
Aducând lumina vieții, bucurii și zâmbete.

Pruncul prinde sânul mamei în firave degete,
Îi fixează în ochi chipul și-i trimite zâmbete.
Ca și pruncul din icoană drept simbol de mântuire,
De la pieptul maicii sfinte ne zâmbește cu mărire.

Zâmbetul e bucurie, voie bună, mângâiere,
Încântare, simfonie, briză caldă-n adiere.
Cu-al ei zâmbet de tristețe și priviri violacee,
Ne surâde Mona Lisa pe simeze în muzee.

Când tristețile se-adună și se țin ca scai de tine,
Ca să treci, spune o vorbă: „Zâmbește că va fi bine!"
Fugi de omul diabolic, înțelege-acum, să știi...
De-are zâmbetul un rânjet, sigur nu-i zâmbetul lui.

De zâmbim, e terapie, chipul ni-l înveselim.
Hazul de necaz învinge dacă greului zâmbim.
Râsul cu surâs alungă, în scripturi ne-o zic profeții,
Din divin zâmbește cerul și-alungă umbra tristeții.

De nu ți-a surâs destinul și te afli-ntr-un impas,
Hai, zâmbește. Va fi bine, este tot ce ți-a rămas.
Ducă-se-n pustie răul, doar surâsul să învie,
Zâmbetul și voia bună dăinuiască-n veșnicie!

Liliana Nanu

Membru al L.S.R.-Argeș

Mi-e frică

Mi-e frică de tăcerea ce s-a ascuns în noi,
În calda ta privire nu se mai vede visul,
Mi-e frică de regrete, de nesfârșite ploi,
Căci în singurătate se pierde paradisul.

Mi-e frică de suspinul din coarda de vioară,
Romantica văpaie încet, încet se stinge,
Căci între noi amurgul cu jalea-i se strecoară,
Și tot mai des sub pleoapă o lacrimă se strânge.

Mi-e frică de clepsidra ce-și vântură nisipul,
Cuvintele, se pare, au devenit prea multe,
Când ne privim în loc nu mai stă timpul,
Căci inimile noastre nu știu să mai asculte.

Mi-e frică de puținul secundelor din ceas,
Nici șoapta de iubire nu o mai ținem minte,
Încet totul s-a transformat, doar ochii au rămas,
Plini de mister și patimă, ca înainte.

De-aș fi știut

Iubite, plânge noaptea cu stele căzătoare,
Pe-aleile speranței sărutul meu te cheamă,
Pădurea se îmbracă cu frunze de aramă,
Iar luna rătăcește pe cer strălucitoare.

Oceane de iluzii s-au adunat sub pleoape,

Și umbra îndoielii pândește-n astă seară,
Tu ești deja departe, p-un alt peron de gară,
Acum când fericirea de noi era aproape.

O lacrimă, petală din gene, te mai strigă,
Salcâmii albi, de lângă geam, de dorul tău se frâng,
E tot mai trist, secundele se zbat, încet se scurg,
Și nici o rugăciune durerea nu-mi alungă.

De-aș fi știut din vreme de trista despărțire,
Că iarna de tăcere în noi se va ascunde,
Aș fi schimbat destinul dramaticei secunde
Și-aș fi aprins lumina dorinței de iubire.

Azi e târziu, vraja iubirii noastre s-a destămat,
Și dulcea mângâiere în chin s-a transformat.

Ion Alexandru-Dâmbovnic

Clepsidra vieții
(Sonet amar)

Suspină timpu-ntr-o clepsidră,
Gingașă pâlnie de sticlă
Prin care pulbere prea mică
Pe Cronos vrea să îl dividă.

Două pocale răsturnate
Prin fantă se-mpreun` la fund
Și ne-amăgesc (o, gând bolând!)
Că ele-nchid eternitate.

Deasupra, hău; dedesubt, hău,
Prin fantă, însăși viața ta
Se duce pe-un îngust pârău.

Și,-oricât oprire i-ai căta,
În grabă trece timpul tău,
Deci, <u>carpediem</u>, nu uita!

Dragoste – fotosinteză
(Sonet color)

Ochii verzi cu nimb de aștri
Și de pajiște sub soare
Au, mereu, altă culoare,
Ori, doar mie mi se pare?

Au zărit, la schit, sihaștri,
(Fu sortit, ori întâmplare?),
Pe alți doi, atât de-albaștri
Că-ntâlnirea lor îi doare,

Nu doar în iris, retină,
Ci, prin nerv, până la cord,
Mistuind un dezacord

Între vină și nevină,
Între poftă și asceză,
Câmp și cer – fotosinteză.

Nu-i de-ajuns numai o coardă…
(Sonet - rețetă)

Numai pe-o coardă de-ai să cânți, bag seamă
Nicicum n-ai să redai multipla gamă;
Se plictisesc urechile și,-apoi,
Vor căuta aiurea sonuri noi.

Așa se-ntâmplă și cu orice temă,
De-o tot repeți, devine anatemă;
Oricât despre-o iubire stins-ai scrie,
Ar fi-n zadar, un mort nu mai învie.

De-aceea, însumi mie îmi prescriu,
Pentru parșiva boală – poezie,
Mai multe hapuri – teme și-un… rachiu,

Cu temele jonglând cu fantezie,
Cât încă-mi este creierul zglobiu,
Iar cu „tăria''-l duc spre… alchimie.
(Amin)

Mihai de Poezie

Ianuarie e pragul dintre a fost și este,
Iar Bucovina-l trece în fiecare an,
Punând cununi de laur pe-o frunte care-n van
A-mbătrâni încearcă,-o frunte de poveste.

Pe ea lipi Divinul însemn de nemurire,
Unind debutul lumii cu nesfârșirea ei,
Spre-a strânge-n cupa minții imagini și idei
De care generații întregi or să se mire.

Pâraiele și fagii născură o lumină
Care-a sporit cu timpul, făcându-se mai vie
Și-a dăltuit un nume: Mihai de Poezie,
Făcând din graiul țării a dorului grădină.

Natala lui vâlcioară, dealul vuind de bucium
Tresar oricând se-aude ecou din al său vers,
Deși, pe veșnicie, plecă spre Univers,
Lăsându-ne-amintire al vieții sale zbucium.

Din freamătul de frunze și foșnetul de ierbi,
Ca din adânc de mare culese zvonuri multe
Și le-ncrustă în versuri, urmașii să le-asculte,
Cum vechi păduri ascultă boncăluit de cerbi.

Dar, mai presus de toate, cu ochi și gândul teafăr,
Trecând hotar terestru spre bolțile senine,
Se rupse de teluric, uitând total de sine,
Culturii să-i devină nemuritor Luceafăr.

Trecut-au ani și secoli, vor trece chiar milenii,
Puzderie de stele s-or stinge, ori s-or naște,
În veci, drept Stea Polară, pe el l-om recunoaște:
Pe Eminescu, dacul din vatra Cucutenii.

Ramona Enache

Membru al L.S.R.-Argeș

RĂZBOIUL RECE...

E război între noi,
De iubire suntem goi...
Nu realizăm că tot ce ne-a mai rămas
Este doar al iubirii glas.
Furtună la nivel sentimental,
Războiul rece emoțional...
Iubirea ne lovește accidental,
Pentru unii este un semnal.
Pentru alții înseamnă o avertizare,
Au de ales între epuizare și așezare...
A tot ceea ce simt
Și ce nu consimt.
Al sentimentelor potop,
Iubirea ar trebui să fie unicul scop...
Te deșteaptă precum un clopot,
Ca o cascadă în al ei șipot.
Războiul rece
E surd, la ale iubirii cântece...
Războiul întunecă,
Dar iubirea e leac și vindecă.

VISĂTORI ȘI VAGABONZI...

Vagabonzi și visători,
Impostori și cerșetori...
Curcubeul are aceleași culori.
Visători și vagabonzi,
Oameni duri, dar și blânzi...
Toți adorm o dată în mijlocul florilor.
Vagobonzi și visători,
Certăreți și săritori...
Iubirea e în fiecare,

De lumină purtătoare,
Vagabonzi și visători,
Deopotrivă de iubire sunt purtători.
Visători și vagabonzi,
Pe nici unul nu-i confunzi...
Cei dintâi vor da lumii comori,
Cei din urmă rămân inferiori.
Vagobonzi și visători,
Toți încearcă a culege ale iubirii flori.
Visători și vagabonzi,
De iubire cu toții sunt flămânzi...
Fără a iubirii busolă
Rămân rătăciți într-o lume frivolă.
Visători și vagabonzi în a iubirii metropolă,
Unii reușesc să simtă a iubirii corolă.

RETRAGERE ÎNTR-O LUME DE VIS...

Retragere în natura proaspătă,
În noaptea cea fermecată...
În nevroza de iubire vindecată,
Unde glasul inimii cântă.
Retragere în noaptea ce e construită
De simțuri și senzații învăluită...
Retragere în incandescența stelelor,
În căușul lunii și al iubirii spiritelor.
Retragere în lumina plăpândă,
Din inima blândă...
În beția de parfumuri
Și în strânsoarea de hamuri.
Retragere într-o lume de vis,
Unde găsești al iubirii manuscris...
Și notezi cu sufletul deschis
Și către tine, iubirea, să își ia permis.
Retragere în fluturi și flori,
În ale curcubeului culori...
Unde nimic și nimeni nu atacă
Iubirea, ce în inimi se joacă.
Ca un copil se zbenguie,
Cu inocența biruie...
Tot ce-i rău se zguduie
Când în fața iubirii se dezvăluie.
Într-o lume de vis batem în retragere,
Dintr-o societate ce suferă de constrângere...
Și respinge inimi,
Ce au altfel de profunzimi.

Traian Tăbârcea
Membru al L.S.R.-Argeș

AŞTEPTARE (LUI G.B.)

Prin parc, convoaie funerare,
Prin cimitir vădane plîng,
M-apasă noaptea pe spinare
Şi-o cruce rece-n braţe strîng.

Pe ea ce scrie nu mai văd,
Şi nici nu simt răceala toată,
Un dric s-a-mpotmolit pe pod
Şi caii par să nu mai poată.

Noroiul stă să ne înece,
Torente reci se scurg din nori,
Se tîrîie convoiul, trece
De nu-ţi mai vine nici să mori.

Cădelniţe se zbat în noapte,
Şi lumînările se sting,
Din cer mai simt miros de moarte,
Şi morţii-n groapă mă împing.

Se cască gropi mustind de apă,
Săpate de gropari mahmuri,
De simţi cum moartea te îngroapă
Şi printre dinţi, scrîşnit, înjuri.

Cu dricuri scîrţîind de negru,
Cu cai mascaţi, de carnaval,
Cu preoţii cîntînd funebru,
Cu moartea aşezată-n stal.

Bolnavi tuşind a renunţare,
Priviri pierdute în durere,
O fată plînge-a disperare

Şi ţipătul în ploaie piere.
Fanfara tînguie a jale,
Trompete rup din trup fîşii,
De simţi că moartea însăşi moare,
Strivită-n plînsul celor vii.

Lopeţi scrîşnesc pămîntul greu,
Sicriul geme a uitare.
O fi cumva sicriul meu,
Sau e' al unui oarecare ?

Sfîrşeala simt cum mă apasă
Din ce în ce mai obosită,
Doar moartea văd că nu mă lasă
Şi mă aşteaptă liniştită.

Marian Teodor Popescu

Membru al L.S.R.-Argeș

Când Pescăruşul tace

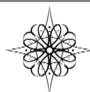
Maestrului Tiberiu Hărăguş

Azi Pescăruşul tace. În văzduh
Sunt lacrimi şi durere şi suspin,
Că Pescăruşul nu mai…cântă lin
Şi doru-i suliţă din cer, de Duh.

Ieri Pescăruşul se urca pe corzi,
În ritm de folk, ameţitor,
Şi ne rostea pătruns de dor
Şi ne-ar cânta…dar nu mai are solzi !

Pe strună de chitară, un Pescăruş şoptea
O rugă pentru Mama,
Când devenise Stea
Şi-un cântec de adio, pentru Ea !

Din bolta înstelată a mai căzut o Stea,
Iar puiii plâng şi cântă
Pe Cel care-i iubea:
Era chiar Pescăruşul, ce pleca !

Constantin Samoilă

Casa bătrânească fusese construită prin 1880, mai sus de drum, cam cu o sută de metri. Până a ajunge acolo, deschideam porţile mari, cu stâlpi sculptaţi din lemn de stejar şi admiram pădurea de sălcii dinspre Valea lui Roman, în mijlocul căreia, se afla grajdul în care, la loc de cinste, era adăpostită o şaretă pentru micile plăceri de plimbare.... În cele trei încăperi ale grajdului se adăposteau vacile şi Steluţa - iapa roşcată şi drăgălaşă ca o păpuşă şi binevoitoare atunci când, fără ştirea părinţilor, o invitam la o călărie pe deşelate.

Din poartă, aleea urcă, pe curbe uşoare, spre casă, dar nu poţi trece cu vederea captorul de pâine, cozonaci şi covrigi - bunătăţi necesare la sărbători şi parastase -, sau meliţa care rodea, prin mişcări sacadate, păpuşile din paie groase de cânepă aduse din lacul de pe Şes, unde îşi petrecuseră vremea de înmuiere...

După operaţia de meliţare, ieşeau firele mătăsoase, trase prin piepteni cu dinţi alungiţi, după care „mătasea" de cânepă se muta la războiul de ţesut, nu înainte de a fi toarsă de mâini îndemânatice, lucrare, care, de obicei, se făcea la clăcile vesele din serile lungi de iarnă...

Revenind la cuptorul de pâine, şi acum, îmi iasă gura apă, gândindu-mă la bunătăţile ce ieşeau din această mică brutărie...

Grija cea mare era ca, după coacerea în cuptorul ce avea mici dimensiuni, vatra să fie bine curăţată, de cărbuni şi aceştia, să fie adunaţi cu grijă şi duşi undeva departe, ascunşi de Corneluş, amator permanent de ronţăit cărbuni, ca desert...

Îmi amintesc o scenă care avea să fie des petrecută, când frăţiorul Corneluş a venit acasă tare vesel că găsise depozitul de cărbuni ascunşi undeva, în susul Văii lui Roman, cărbuni din care se înfruptase cu mare poftă, uitând, însă, să-şi şteargă urmele lăsate pe toată faţa. A venit acasă satisfăcut şi a Strigat „-Eu n-am păpat cărbunii!"... Avea, probabil, o lipsă de calciu în organism...

În stânga Cuptorului, puţin mai sus, era bucătăria de vară, unde mama mare îşi petrecea cel mai mult timp... Ea era bucătarul şef, pentru că părinţii plecau la muncă...

Eu şi Corneluş făceam numai drăcii, aşa că biata străbunică, bătrână, cam grasă şi şchioapă de un picior, degeaba încerca să alerge după noi şi să ne potolească cu o vleştie pusă la păstrat pe o poliţă în bucătărie, sau cu un mănunchi de urzici, că „ghiavolii" foloseau prilejul de a se distra din neputinţa bietei femei...

Mama mare era plină de calităţi; era iubită şi căutată de suferinzi, fie oameni mari, fie de părinţii copiilor mici şi foarte mici, care veneau la dânsa pentru tratament de la Nucşoara, Domneşti, ori Muşăteşti... Bunica avea harul de a înlocui, prin intervenţiile ei terapeutice medicul pediatru sau generalist, care, de-altfel, în zona noastră, nici nu exista. Avea darul de a vindeca, folosind buruieni pentru ceaiuri, precum şi masajul în diferite zone ale corpului, aşa că binefacerile erau atât de evidente, încât, pe bună dreptate, era socotită „doftoroaia Chiva lu' Iordache”...Mama mare folosea şi descântece pentru dureri de cap, stomac, greţuri şi câte altele... Din toate tratamentele, nu pot uita pe cel de „aplecat” - un fel de greaţă la stomac cu vărsături... Înmuiam degetele în untură nesărată, mă urcam în spatele „pacientului”, de data asta, un om mare, şi începeam să masez vinele gâtului folosind descântecul: „Plecate, plecate, plecate, căcate”, operaţie pe care o făceam de multe ori şi în biserică, spre deliciul tuturor credincioşilor, sau descântecul de „urât”: „Strigoi, strigoi, să fugi de la noi,/ că te ung cu usturoi,/ şi te descânt ca să întri-n mormânt,/ să dormi somnul de veci, / din bătătură, să pleci!”... Şi câte multe alte minuni terapeutice nu făcea bunica...

Între casă şi bucătărie, era o vie cu boltă, cam joasă, încât de multe ori, când încercam să intru triumfător în curtea de sus, călare pe Steluţa, rămâneam agăţat în corzile viei albe şi, de-abia, după repetate chemări de ajutor, tot biata mama mare mă salva... Era, pentru mine, omul cel mai iubit dintre pământeni...

Curtea de sus se închidea cu un careu, în care, pe partea stângă, era grajdul cu magazia, în faţă, cuhnia - o casă bătrânească cu două odăi, fără prispă şi pardosită cu pământ, care avea destinaţie multiplă... Îmi amintesc că, de pe singura uşă centrală, a ieşit moaşa Pachea - aşa cum îi spuneau nepoţii dânsei - cu pruncul Corneluş ţinut în mâinile ridicate, imediat după ce a fost adus pe lume, pentru a-l prezenta tatei, mie şi bunicii, şi a strigat din tot sufletul: “Să vă trăiască!”...

Careul se închidea cu casa mare în care m-am născut eu, o casă cu arhitectură pur musceleană, cu coş în pod pentru afumatul cărnii, şi cu o grămadă de ştiuleţi de porumb puşi la uscat, cu o mulţime de mărunţişuri atârnate pe grinzi, casă care şi acum, după atâta amar de vreme, o visez şi o admir în imaginaţia mea bolnavă...

După ce urcam trei trepte din dulapi de fag, deschideam porţile şi intram în sala mare, care se prelungea pe toată lungimea casei... În fund, spre biserică, era aşezat un pat de lemn exact cât lăţimea sălii, pat în care dormeam alături de mama mare pe tot timpul verii, chiar şi până toamna târziu, când era mai puţin răcoroasă...

Ce minunat mă simţeam când picăturile unei ploi de vară dansau pe şiţa de pe acoperiş şi-ţi făceau somnul mai dulce... Aveam doar grija ca, să ne învelim bine, ca stropii de pe plimba sălii să nu ne umezească aşternutul...

Ovidiu Ștefan Ciucă

Membru al L.S.R.-Argeș

Univers cristalin

Permitem transformările nemărginirii în iubirea ce ne contopeşte într-o Uniune,
Ne întregeşte, ne face să fim vii, una cu natura noastră divină,
Ne îndrăgostim în fiecare zi de răsăritul sufletului nostru ce ne trezeşte simţurile,
Precum aroma bobului de rouă pe fruntea divinăţii.
Ne mângâie şi ne şopteste, manifestarea Universului cristalin,
În puritatea diamantină a centralului Soare intergalactic
Ce cotrobăie nestingherit prin raza sa,
În cele mai ascunse, stinghere cotloane, neumblate,
Deschise de lumina pătrunzătoare ce se răsfaţă în toate zările,
Jucăuşe, metamorfozate în unitatea lor.

Rugăciune

Vibrezi intens, tu eşti iubit de Univers,
Corola de minuni devii citind un vers,
Primeşti lumina, eşti tot un zâmbet
Îndrăgostit să fii mereu, e-un epitet

Să fii al binelui profet
Unit în gânduri şi simţire de poet,
Surâzi mereu la forţa ce-te-nalţă.
Te rog să fii acum a ta romanţă.

Mihai Moise

Membru al L.S.R.-Argeș

PĂRINTELUI STAREŢ IOACHIM

Înalt, frumos, asemenea lui Hristos,
Ai venit să ridici mănăstire în loc secetos,
Trimis de Prea Înaltul nostru Calinic,
La Ioneşti, într-un sat mic şi tainic !

Tânăr, cu părul bălai şi în vânt,
Ai venit să dai credinţei un avânt,
Ascunsă-n pământ, de mult uitată,
De călugării ce aici au trăit păstrată !

Şi-ai luat jugul şi nu te-ai uitat înapoi,
Ai trudit transpirat şi mai apoi,
Ridicând rugăciuni la Sfânta Treime,
Venit-a multă lume la rugăciune !

Mănăstire frumoasă ca o catedrală,
Rămâi pe veci citadelă universală,
Argeşul devine prin tine un loc sfânt,
De credincioşi căutată, Rai pe Pământ !

Locul tău îl găsim tainic în Biblie,
Creştinii adevăraţi ştiu că această glie
Ascunde nestemate ale vremurilor din urmă,
Iisus Hristos îşi iubeşte a lui turmă !

Ioneşti – Curtea de Argeş, via Piteşti,
Omule credincios, tu aici te regăseşti,
Vino şi adapă-te de la izvorul nemuririi,
Ce dă sens şi viaţă întregului firii !

Iubirea lui Hristos se revarsă neîncetat,
Aici pe Pământ unde lutul s-a frământat,
Cu apă şi foc, de mâna Sfântului Spiridon,
Închipuind Sfânta Treime mai sus de amvon!

Maica Domnului i-a apărut în vis
Unui om căruia Porţile Raiului i le-a deschis,
E nea Ion de din vale de la Ioneşti,
Minune mare fost-a-n cătunul Prodăneşti.

Trei fete, jucându-se pe malul râului,
Văzut-au pe apă chipul Mântuitorului,
Toţi sătenii venit-au într-un suflet
Să audă al credinţei tunet şi vuiet!

O troiţă repede –n cătun s-a-nălţat
De creştinii care nu s-au întinat,
Şi care-au recunoscut izvorul milostivirii,
Revărsat de Fecioara în dar omenirii !

Acum Mănăstirea stă falnică şi frumoasă,
Sfinţind pentru totdeauna câmpia strămoşească,
Le datorăm cinste eroilor care au murit,
Ce astfel pământul românesc l-au sfinţit !

Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt,
Sfânta Treime coborâtă pe Pământ,
Aici, la Ioneşti, prin Visul Sfintei Fecioare
Străluce în raze divine cu parfum de nemurire!

Dorina Mihai-Moise

Membru al L.S.R.-Argeș

POEM DESPRE PRIETENIE

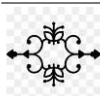
Prietenia este
floarea gândirii inocente,
Pâinea ceasurilor binecuvântate,
Iubind, omul uită de moarte,
Sau o înţelege cum poate mai bine!

Un prieten este un dar binecuvântat,
El este mereu un altul, dar parcă sunt întocmai eu,
Soarele iubirii ne îmbată întru fraternitate,
Şi orice minune se poate !

Dragă prietenă, viaţa ta mi se pare o floare,
De cea mai fermecătoare culoare,
Cu cel mai scump parfum,
Molatică şi simţitoare !

Precum aluatul frământat ea îmbie şi formează,
În inima ei aroma de-o savoare rară,
A inimii tandre cuprinse de iubire,
Şi-aceste parfumuri sunt de miruri cu tămâie !

Ochii visători, surâsul înflorit, lacrima de nostalgie,
Sunt comoara semnului tău învingător,
Domnului să-I mulţumim pentru tine,
Şi să iubim mereu mai bine !

Marina Pantazi

Balada îndrăgostiţilor hai hui

Nu mai veni în nopţile cu lună
Sub ochiul ei luminos mă rușinez
Când ne ținem de mână
Mă săruți sau mă îmbrățișezi.

Hai sa ne ascundem într-o grădină
Printre miresme de iasomie
Păsărele să ne cânte în surdină
Și sufletul tău tot să mi-l dai mie!

Vino, să colindăm hoinari prin lume
Să uităm ca avem o casă și un nume
Soarele să ne însoțească mereu
Așa cum tu ești mereu în gândul meu.

Vino, pe plajă în zori de zi
Să vedem cum naște omenirea
Cum lumea prinde viață în fiecare zi
Într-un răsărit de soare stă nemurirea.

Și după ce o să obosim de atâta umblat
Vreau împreună să ne așezăm
Pe aceeași bancă din parcul uitat
Și amintiri să depănăm.

Vom fi amândoi doi copii bătrâni
Cu suflete ce cred în minuni
Doi bunici ce au copii și nepoți
Dar suflete tinere și o inimă mare pentru toti.

Pastel de primăvară

Florile de cireș își făceau curaj
Să apară pe ram
Ghioceii plăpânzi le urmau exemplul
Ieșind cu nevinovăție din zăpadă.

Încet, încet apar zambile
Parfumul lor suav plutește peste tot
Răsună zumzetul de albine
Primăvara este raiul lor.

Triluri de pasări ne transmit un mesaj
Primăvara e aici, nu e nici un miraj
Natura renaște în zeci de culori
Iar cerul dă tonul prin albastrul său strălucitor...

Mărgăritarul și brândușele se ascundeau
Printre fire de iarbă plăpânde
De teamă să nu fie culese
De oamenii ce colindă pe poteci de munte.

E primăvară și asta e tot ce contează
Natura e un rai înmiresmat
E păcat să nu admiri cerul, să privești în jur
Sau să stai supărat...

Aritina-Mihaela Ionescu

AMIN

Numai cu cuvântul
Din nimic
Ai zidit totul
Și le-ai așezat în armonie.
Ești mai înainte de veci.
Ești Veșnicia.
În veacul-veacurilor
Ești nemurirea
În vecii vecilor
Amin!

TATĂL NOSTRU

Ascuns în
Rugăciunea
„TATĂL NOSTRU''
E întreg Universul
Spiritual și material.
E omul complex.
E temelia
Cultului
Bisericii
Întemeiate de Hristos.
E perfecțiunea.
E adâncul.

Gelu Ungureanu

Din volumul „**Fiţi ascultători**"
Partea a-II-a
ÎN ASCUNZIŞURI

În ascunzişuri ciudate
am lăsat iubirea timpurie
să-şi vindece dorul de ducă –
chestiuni morale, lăuntrice,
rănite aproape iremediabil.
Iată unde a dus convergența
ideilor cu zboru'-napoi;
păcătuim cu simțirea îndărătnică,
scundă, pitită-n frica mohorâtă;
stătută ca o metafizică –
de n-am ajuns să pricepem de ce
în fiecare primăvară, din nou,
răsare iarba.

ÎNFLORIRE INVOLUNTARĂ

În speranța alungării
adierilor de nebunie-ncrucișată
ce-au deprimat istoria
cu zeități cu tot, rămase-nlănțuite-n
mângâieri lugubre, alipite suflului
barbar;
în această lume, gătită după o
rețetă supremă cu fantezii de
lunatici, în suferinți îngemănate;
mi-aduc aminte de înflorirea
involuntară: singura care mai
ține piept huiduielilor
fără itinerar.

STRATEGIE

Care ar fi foloasele deschiderii
către nepăsare?
Când ai la-ndemână:
un rezervor de naivități;
o gingăşie simbolică;
o orchestră gălăgioasă?
Apoi, cu o putere împrăştiată
să strigi spre templele dărâmate,
să ucizi senzația dragostei
pierdute și patetismul îndoliat.
O să dai de poteci semănate cu suspine,
de refuzul dreptului la amintire,
de suferința căzută-n blestem
și de neliniștea vinovată, venind
să cerșească ceva din singurătate.
De-abia acum se întrevede ceva
cert, dar numai dacă există:
interdicția bunului simț, declinul
virtuții atârnând
într-o stranie-ntristare;
dar și iluzia răzvrătită, câștigând
farmecul doborât și apoi renăscut;
în sfârșit, o minte care țâțâie
căutând cuvinte potrivite să explice
foloasele deschiderii către nepăsare.

Marius Graure

Sfînta Cruce

Merg apăsat, privind la Cruce.
Crucificat Hristos pe Ea,
De două mii de ani şi-o duce
Şi dornic e s-o care şi pe-a mea.

El vede cît de greu îmi e
Şi pentru mine, de pe Cruce vrea să sară
Să-mi răcorească fripte-mi buzele,
Cu apa sa cea vie. Păcate amărîte mă omoară.

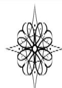
Pe Cruce, El bătut în cuie,
Îşi plînge cu iubire turma sa.
Se uită împrejur şi turma nu e,
L-a părăsit în timp ce El plîngea.

Din rădăcini Iisus îşi smulge Crucea
Şi vine după noi ca să ne-o dăruiască.
Drept armă s-o avem puternică atuncea,
Cînd ispitiţi sîntem de legiunea vrăjmăşească.

Îngrădeşte Cruce Sfîntă
Pe tot omul, cu-al Tău semn!
Şi auzi-l cînd Îţi cîntă,
Bucură-te Sfinte Lemn!

Apără-i pe-aceia care
Cu credinţă Te cinstesc!
Sfîntă Cruce, Cruce tare,
Sfinte scut Dumnezeiesc!

Porţi puterea celui Mare,
Nevinovat condamnat,
Ce pe Cruce-n chinuri moare,
DUMNEZEU ADEVĂRAT!

Maria Giurgiu
Membru al L.S.R.-Argeș

DANSUL VRĂJIT AL LEBEDEI
Inspirat de baletul lui Ceaikovski (Lacul lebedelor)

Eram prințesa fulgilor de gheață!
pluteam pe nori de argint,
dansând...
Robalt c-o vrajă și-un blestem perfid
hain mi-a încarcerat graţia şi focul iubirii
în mut veșmânt de lebădă
Iubire să nu mai cunosc
nicicând!
Cu arbaleta-n goana lui
Sigfrid mă hărăzise morții
cu ochii ei de foc iubirea răstignită
i-a țintuit în arc, săgeata-i otrăvită.
Geniul rău de veacuri
clocește în alambicul său
Venin de viperă, nori grei,
(cruci pe soarta Odettei)
și neîncetat conspiră.
Iubirea înc-o dată
pusă la zid,
răpusă-n dansu-i tragic,
zidită-n colții de argint ai gheții
sângerază,
lebăda agonizând,
abia respiră,
când...
inima prințului amăgit,
se scutură de blestemul
și de vrăjile negre.
Flacără izbăvitoare
Iubirea rupe vraja
Pasăre albă-n zbor feeric
-baletul dragostei
pe lacul de-argint!

Eram prințesa fulgilor de gheață!
Pluteam pe nori de argint,
dansând...

Nae Stancu

Nărav

Toate câte-am pătimit
Și prin câte am trecut,
Le trec pe curat altădată,
Cu alta fată.

Arta culinară reactualizată

Astăzi, nu mai vreau friptură,
Gulaș, rasol, saramură…
Iubito, astăzi, vreau să-mi faci
O tocăniță de gândaci.

Replică

Că-s fustangiu și sucesc minți
Și stau mai mult în cramă…
Când mă bârfiți, nu vă gândiți,
Că îmi faceți reclamă?

Bârfă

Lumea a devenit imparțială,
De când pe mine m-a lovit năpasta ;
Cică e rău, c-amanta mă înșală,
Mai bine, că se bucură nevasta!

Adversitate

Dorința mea supremă-i asta:
Iubita să mi-o fericesc, mereu…
Și cred c-aș reuși, aș zice eu,
De nu m-ar sabota nevasta.

Mihaela Bujor

Eu, o floare

Vreau să fiu o floare albă...
Și de soarele mă-ntreabă
Dacă-l las să-mi stea în sân,
O să vreau, că nu-i păgân.
Și de-mi rămâne o vară,
Îl rog, până-n primăvară
Să-mi mai stea prin rădăcini
Pân' mi-or crește iar tulpini
Să-mi încep o viață nouă.
Și de-o da Domnul să-mi plouă
Să mai înfloresc vreodată,
Am să fiu iarăși o fată
Care-așteaptă să culeagă
Flori albe o lume-ntreagă.

O viață

Valuri calde, ca niște pleoape,
Se zbat pe ochii întinselor ape
Ale unor mări ce adună gânduri
Și le-așează-n adâncuri în rânduri.
Un trup, dintr-un lut jumătate dospit,
De tulpini și de crengi de arin s-a lipit
Să poată să umble prin rouă și zori,
Prin clipe și vieți și fiori,
Până ce va găsi undeva răspunsuri.
De-ar fi în zâmbete sau plânsuri
Și-o afla statornicia...chiar de-ar durea,
Asta sunt eu...și viața mea.

Dialog

Dacă mă-ntrebai de ieri
Câte ceasuri, câte seri
Adormeam cu ochii uzi,
N-aș fi spus, să nu auzi
Cum cădeau ca niște pietre
Lacrimi ce îmi stingeau vetre
În care ardeau în foc
Clipele-mi fără noroc.

Dar tu mă întrebi acum
Când m-am ridicat un fum
Din tăciunii ce-au rămas.
Că tu ai făcut popas
În inima mea amară
Și din fum, sunt floare rară,
Ce ai pus-o-n piept la tine
Unde-i cald și-i este bine.

Victor Panduru

Membru al L.S.R.-Argeș

RĂZBUNAREA ACHINGIILOR

Fragment din romanul istoric **BAȘTINA**

Achingiii abrași prădaseră toate, în afară de tablouri, mobilele din salon, porcii din cocină, zăcătoarele pline cu țuică, vinul din antale și o bărbânță cu ceva brânză. Cu poticneli de inimă, încurcături de mațe greu stăpânite, bătrânul lui bunic, prins parcă de săvârșirea întru Domnul, a judecat cu tahmin că chivernisit este s-o ia în bejenie pentru pierderea urmei printre târgoveți, dar nu înainte să vândă tot ce mai rămăsese. Și doar la numai două zile au și apărut pețitorii pentru vânzare, trimiși de fostul rândaș al lui, ajuns între timp sofragiu și apoi vătaf de curte la alt boier cu moșie de păduri, la care venea rar din casa de la Bucuresci.

Cum după cumpărarea boieriei de la fanarioți apăreau tot felul de „boieri făcuți" s-a minunat prea puțin de urcarea pe scara lumii a fostei slugi, ajuns ciocoi nou și când cu vechea slugărnicie i-a dat fără prea multă târguială prețul cerut - bucuros că i se împlinea visul de dormit în odăile boierești, încă de când robotea asudat prin curte - și-au strâns mâinile ca după o dosolipsie făcută de mari cupeți, după ce vătaful catadicsise să-i lase tablourile de familie, un pat de alamă acaretat de macaturi, perne și fultuci, o masă, câteva scaune, dulapul cu oglindă dintr-un dormitor, urcate într-un chervan la care făcea pe vizitiul un văcar pus cândva de boier să plătească gloaba, după ce vitele boierești intraseră în holda unui vecin, fără ca panevghenia sa să înțeleagă că de dandanaua intrării lor în streche fuseseră vinovați tăunii.

Pe capra chervanului, ținut în poală de mamă, lângă vizitiu, prin sate prădate de achingii năvrapi, drumul până la oraș n-a fost altceva decât tânguit cu asfințit de nădejdii, mai ales când îl vedea în spate pe

bunicul scăpătat, înghesuit printre acareturi, cătând stingher, cu priviri umede, sprijin spre aiurea, după ce o viață nu fusese fiteşcine. Cum îl impresura plânsul neauzit al mamei şi vizitiul fudul, îmbrăcat în ipingea nouă, mai mereu, dinadins, fluiera naşparliu, fără să-i pese de durerea lor, încă o dată şi-a dat de timpuriu seama cât de crudă e derâderea şi când l-a mai auzit zicând cu plăcere, plin de ifose, că în viața lui nu şi-ar dori o zi bulită ca a lor a urlat să-i fie ruşine, spre spaima mamei, care, speriată că vor rămâne în drum, l-a înmuiat pe neamul lui fişcă cu mii de iertări.

Prins de furii, vizitiul a smucit totuşi de hăţuri să tragă pe dreapta, proptindu-şi târlicii din picioare în şuşuleţ, după care a urlat să nu-l creadă muhaia şi fandositului de copil să i se spună că i-a trecut vremea boieriei. Cum chervanul a scârţâit rău în oprirea ţâfnoasă cu caii proptiţi în căpeţele, zăbale şi martingale, bunicul a sărit speriat în spate, însă n-a apucat să-ntrebe ce s-a-ntâmplat, că vizitiul a-nceput să fişcuie caii pe crupă ca un apucat şi, în scrâşnet de roţi, hudubaia s-a zmucit din loc, învăluită de mirosul prafului încins, iar pe ei, într-o înţelegere tăcută i-a prins muţenia.**(Va urma)**

Silvia Giurgiu
Membru al L.S.R.-Argeș

Grai străbun, pelegrin prin trecut sinuos

Te rostesc în tăcere, grai din ceruri cernut
Picături de cristal peste codri presari,
Din adâncuri de timp, din străvechi absolut
Zămislești voievozi și eroi legendari.

Grai străbun, pelerin prin trecut sinuos!
Renegat și ascuns de istorii perfide,
Ai purtat prin nămeți de minciuni și ponos
Al cuvintelor sens, în străvechi piramide.

Exilat și trădat, înghițit de „balaur"
Construit-ai altar, în caverne obscure,
Rugăciuni ai rostit, din silabe de aur,
Și-a războiului minții îngropat-ai secure!

Din popor, în popor, străbătut-ai milenii
Și-ai urcat temerar pe a Sfinxului frunte,
Ai cântat glorios cu Zamolxe utrenii,
Și-n hrisoave-ai ascuns taine mari, cât un munte.

Grai suav, îndulcit cu-nțelesuri profunde,
Strălucești în priviri și surâzi îngerește!
Când te-aude românul, de oricând și oriunde,
Își invocă străbunii și minuni săvârșește!

Ana-Maria Manea
Studentă în anul I-Facultatea de Psihologie Pitești

Vorbă dulce pentru mama

Pe o foaie albă, mică, de hârtie
Dragă mamă, eu aș vrea să-ți scriu
O scrisoare ca o poezie,
Căci iubirea pentru tine e foc viu.

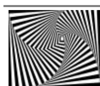
Vreau să-ți mulțumesc că mi-ai dat viață
Și că m-ai crescut atât de bine,
Și să-ți multumesc pentru povață,
Și că mă înveți să fac doar bine.

De la tine știu să-mi plec genunchii,
Iară ochii să mi-i-nalț mereu la Cer,
De la tine știu ce-nseamnă sfinții
Și cu mare-ncredere mă rog și sper.

Tu mi-ai spus că-n clipe mult prea grele,
Când oricine fuge și ne lasă,
Dumnezeu rămâne neclintit în stele
Și doar Lui de noi atât de mult îi pasă.

Pentru tot ce-mi spui, dragă mămică,
Eu te-oi răsplăti viața întreagă,
Căci din lumea asta nu prea mică
Tu-mi ești măiculiță, cea mai dragă!

Poate nu știu vorbe mari să-ți spun
Și mai știu că uneori greșesc,
Dar o vorbă dulce eu pe foaie pun,
Din tot sufletul, scriu mare: TE IUBESC!

Marius Ionescu

Membru al L.S.R.-Argeș

RONDELUL SPERANŢELOR

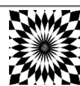
Speranţele zburau prin cer
La orele când stele pier,
Iar noi priveam la alte zări
De pe peronul unei gări.

Doar sufletul cu pasul rar
Zăcea bolnav pe un trotuar;
La orele când stele pier
Speranţele zburau prin cer.

Când ceasurile au cântat
cu stelele ce au plecat
ca-ntr-un spectacol de foaier,
la oră plină de mister
Speranţele zburau prin cer...

ILUZIE CU DESPĂRŢIRE LA TREN DE SEARĂ

"Mai stai!
Ora fără timp
Nu cunoaşte despărţire!"
Vremea se făcu
De când ceasul a stat
Aşteptând o clipă
Care nici ea
Nu ştia
Şi şi-a luat bilet
Şi a plecat...
"Mai stai!
Ora fără timp
Nu cunoaşte despărţire!"
Dar nici timpul
Nu ştie ce gânduri
Putea aşterne inima
Care a amorţit
într-o umbră de iubire
ce-a tăcut
şi a murit
"Mai stai!
Ora fără timp
Nu cunoaşte despărţire!"
Dar nici ce gând
şi-a luat iubirea cu ea pe drum
la tren de noapte
şi de despărţire...

Loreta Din

Membru al L.S.R.-Argeș

Îmi doream

Copil am fost pe plaiuri înverzite,
Cu fața albă mă scăldam în soare,
Purtam codițe pe spate împletite,
Eu îmi doream grăbită, să fiu mare.

Cu însorite primăveri pe creștet,
Și veri cu colbul pe picioare,
În fuga inocenței cu râsul cristalin...
Eu îmi doream grăbită, să fiu mare.

Cu lacrima fierbinte la durere,
Ce mama mi-o ștergea c-o-mbrățișare,
Era suavă și îi simțeam iubirea.
Eu îmi doream grăbită, să fiu mare.

La şcoală slove şi noi cunoștințe,
Mi le-nsuşeam cu drag, chiar silitoare.
Dar parcă nu era de-ajuns...
Eu îmi doream grăbită, să fiu mare.

Era normal să se-mplinească visul,
Nu-nțelegeam, că timpul nu stă-n loc,
Îmi doresc viața aceea liniștită,
Aș vrea în timp, să mă întorc.

Acum schimbată-s eu și viața,
Trăit-am fericiri, durere, frică...
Privind lumea cu ochii de adult,
Cât îmi doresc... Să fiu iar mică.

Sărut

Sărutul ți-am furat pe buzele de foc,
Ca roua-n dimineți pe florile frumoase,
Magia fericirii, aprinsă de plăceri,
Dorința înfruptării din buzele cărnoase.

Pe ele întrebarea e cânt de ciocârlie,
Răspuns de dor, cu gust dulceag de miere,
În respirația caldă-ți miros de iasomie,
Iar inima pulsează în tâmple cu putere.

Ca într-un dans cu armonii depline,
Te-am sărutat atunci întâia oară,
Eu mă făleam regește, simțeam o împlinire,
Tu mă priveai jenată, cu zâmbet de fecioară.

Alexandru Bucescu

Omul suicidar

Majoritatea religiilor şi sistemelor juridice au condamnat actul sinuciderii, indiferent de motivaţia psihologică a sinucigaşilor. Succint, să trecem în revistă acest fenomen din zorii omenirii.

La primitivii din fazele primare ale societăţii omeneşti (aşa-zişii troglodiţi), actul sinuciderii era cu desăvârşire absent.

În Egipt, justiţia faraonică, în cazuri penale grave, recomanda sinuciderea când condamnatul era un demnitar. După Herodot, Ramses al II-lea s-a sinucis în ziua când a împlinit vârsta de o sută de ani. Mult mai târziu, ca să nu fie umilită, Cleopatra s-a lăsat muşcată de un şarpe veninos.

În China antică nu au existat restricţii, dar datorită răspândirii budismului, sinuciderea devine un fenomen social, efectuat în cadrul unor ceremonii publice, anunţat prin afişe. Frecvenţa cazurilor conduce la edicte religioase pentru stăvilirea fenomenului.

În India, fenomenul n-a constituit o practică frecventă, dar nici n-a fost evitat. Eliberarea spiritului din trup prin sinucidere este admisă ca o cale a desăvârşirii (în jainism). Regele Candragupta s-a sinucis prin inaniţie. Văduvele se aruncau de vii în flăcările rugului de incinerare a soţilor, considerându-se aceasta un act de onoare, o sinucidere simbolică numită „sati”.

În Japonia există forme de sinucidere din cele mai complexe, alimentate de cultul strămoşilor, veneraţia pentru împărat, dispreţul faţă de moarte (lipsa tanatofobiei) şi cele două religii de bază: shintoismul şi budismul. Sinuciderea poate îmbrăca două forme distincte.

Prima este forma tradiţională militară „kamikaze” (vântul divin), stabilită de Inoguchi, în memoria unui uragan sacru care, distrugând flota mongolă a lui Kubilai-han, la 14 august 1281, a salvat arhipelagul nipon de invazie.

Forma modernă a dus la transformarea benevolă a bărbaţilor în arme vii: omul-torpilă, omul-avion, omul-bombă, omul-rachetă (în ultimul război mondial, aviaţia şi-a format un corp special, „takubutsu”, de piloţi fără alternativă).

Nu s-a înregistrat niciodată vreun caz de rebeliune, refuz sau ezitare, dimpotrivă, cererea de misiuni depăşea cu mult oferta. Primii kamikaze din 1944-1945 au fost zeificaţi, acordându-li-se familiilor onoruri şi pensii mari.

Cea de-a doua formă de sinucidere este cea rituală numită „harakiri” (pântece deschis) sau „seppuku”, tradiţie specific shintoistă, constând, până în secolul al XII-lea, în tăierea beregatei, apoi despicarea fulgerătoare a abdomenului cu extragerea intestinelor, numai după o pregătire de câteva ore, rezidând într-o maximă concentrare spirituală. Femeile japoneze au dreptul la sinuciderea „gigaki”, prin tăierea beregatei.

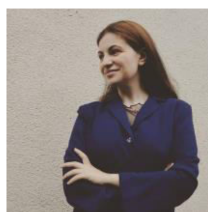
În lumea ebraică sinuciderea este rară; totuşi, Biblia citează câteva cazuri de excepţie. Saul se aruncă în sabie după dezastrul războiului cu filistenii; un macabeu, căruia Antiochus îi ucide şase fraţi, se aruncă în foc; Ptolomeu Makron se otrăveşte, acuzat fiind de trădare; Zambi se lasă ars din remuşcare; Eliazas se omoară ca să-şi eternizeze numele; Abimeleh, lovit mortal de o femeie, ordonă unui slujitor să-l omoare de tot, pentru a nu se considera că l-a răpus o mână femeiască; Iuda se spânzură (Matei, XXVII, 5) sau îşi despică pântecul (Faptele Apostolilor, I, 18), din remuşcare.

În Hellada arhaică, sinuciderea de orice fel era repudiată. Sinucigaşii erau îngropaţi în afara oraşelor, fără semne funerare. În Cipru, acestui gen de mort i se ardeau mâinile.

Mai târziu, în cetăţile greceşti, statul avea dreptul, prin magistraţii săi, să autorizeze sinuciderea şi să procure doza necesară de zeamă de cucută. (ex. Socrate). Sinuciderea capătă acordul scepticilor, al cinicilor, al epicureicilor (care o considerau un act firesc de eliberare), al stoicilor (care o justificau pentru omul care nu mai era în stare să ducă o viaţă omenească normală).

La Roma, filozofia stoică şi conştiinţa datoriei faţă de patrie au condus la practicarea sinuciderii pentru salvarea onoarei şi pentru a nu supravieţui dezastrului patriei (ex. Cato).

În lumea creştină, viaţa fiind considerată un dar de la Dumnezeu, a ţi-o lua singur înseamnă a-l dispreţui şi a-l ofensa pe Creator. În anul 553, Conciliul din Orleans a refuzat ritualul funerar sinucigaşilor religioşi şi apoi, în anul 562, Conciliul din Praga îl refuză oricărui fel de sinucigaşi.

Lavinia Vieru

Shame-Ruşine!

Inteligenţa artificială denumită “Shame” începuse să-şi bată joc de oameni. Oamenii se ruşinau de limitările lor şi nu ştiau cum sau dacă pot să-şi măsoare forţele cu Shame. Oricât de ilustru puteai fi într-un domeniu, Shame îţi lua faţa.

O categorie privilegiată de studenţi i-ar fi pus gând rău lui Shame.

- Haideţi să începem, înainte de a crea un sistem, cu o listă. O listă cu tot ceea ce nu poate să facă Shame.
- Ceea ce ştiu eu concret, este că Shame nu poate să facă lucruri banale, o tumbă, spre exemplu.

- Exact! Bine punctat! Sun Tzu! Explorează-i punctele slabe!
- Shame poate să înghită imagini, poate să le combine şi să le recombine, poate să scoată din memorie, la cerere, trilioane de trilioane de imagini…dar nu poate să-şi imagineze!
- Poate doar să mimeze asta!
- Bună observaţie!
- La nivel de calcule, nu îl bate nimeni!
- Haideţi să ne gândim la un teren pe care încă nu l-a explorat.
- Tot ceea ce nu a explorat, este irelevant pentru sfera lui de expertiză.
- Poate să cânte?
- Încropeşte ceva cu talent. Imită triluri de soprane, voci uluitoare care nici nu au existat!
- Bine, dacă eşti expert, simţi că este artificial!
- Show-ul este luni! Până atunci trebuie să găsim ceva care să-l facă pe Shame să roşească!
- Ei, na, uite încă ceva ce nu poate să facă!
- Nu ştie să picteze, dar reuşeşte să mimeze şi asta prin combinaţii de imagini şi aspect de pensulaţie!
- Eu am să-l fac de ruşine pe Shame!
- Cum ai să reuşeşti asta, Jane?
- Staţi să vedeţi!

Din tolba de cunoştinţe, luni seară, Jane scoase tot ceea ce copilăria i-a furnizat din plin: parabole şi ghicitori, proverbe, enigme, poveşti cu înţelesuri ascunse, poezii ermetice, vise ce trebuiau să fie tălmăcite.

Shame a fost prins total nepregătit.

- Compătimiţi-l pe Shame! Pentru că din câtă informaţie deţine, nu are cunoaştere! El importă doar ceea ce este superficial. Shame ştie, adică înmagazinează, dar nu înţelege! Este învăţat să opereze pe anumite căi, dar nu ştie să greşească, nu ştie să devieze de la cărare. Natura umană nu este perfectă, dar în drumul ei spre desăvârşire, poate să-l scurtcircuiteze pe Shame prin gândirea profundă, reflexivă, prin sinceritatea sufletului.

Shame nu roşise. Doar râdea, în lipsa unui răspuns decent, viabil…şi nu era râsul lui!

Emanuela Dinescu-Marinescu

Profesor-pensionar, Topoloveni

*Note de lector-**Revista Cuvântul argeșean, oct.2022***

Am lecturat cu plăcere **Rev.Cuvântul argeşean,** numărul din octombrie 2022 și am constatat progresul celor care au publicat, colaboratori ai revistei, membri ai Ligii Scriitorilor din Argeş. Câteva exemplificări succinte, în ordinea paginilor.

Domnul A.Mitroi-în poemul Vor Apărea!, are o dedicație acuzatoare adresată, cu îndrăzneală, celor care ne conduc prin vremurile dificile pe care le parcurgem.

Scriitorul Gh.Mohor-cu o imaginară Scrisoare către I.L.Caragiale, e un bun cunoscător al operei satirice a clasicului scriitor român, dar și al prezentului, *populat de cozi de topor.*

Poetul N.Braniște-e atras aparent de spectacolul toamnei; în realitate pastelul său e aluzie la pustiul moral şi la lipsa de crez a românilor, dar și la capcana amăgitoare, întinsă nouă celor rămași aici, dar mai ales celor care au devenit robi în Occident (strofa finală din poezia Mirări) *Păcat, timpul se scurge în pământ/În gropi săpate-n etern de cimitire/Uitat pe cruci sfinte de mormânt/Cu gând să-nvie și iar să respire.* Din poezia-Vise frumoase, de reținut ultima strofă:*În bătaia puștii lăsate în viață/Gloanțe oarbe-ți trec pe la ureche/Vise frumoase, iubiri și speranță/Pe lume însingurate, nepereche.*

Poeta Bernadette Rousseau, sofisticată și emblematică pentru ce e(pentru ea) o poezie;Ziditorul de fântâni-e de fapt, un elogiu adus artistului, în general- fie el poet, pictor sau sculptor.Rezultatul muncii lor e mirific: *o liniște de primăvară...înflorirea grădinii, o apă liberă hrănea rădăcinile unei dimineți ale unui stejar, ale unei pajiști sălbatice.*Finalul e-cred-o aluzie la sculptorul nostru vestit- cel ce-a făcut din piatră să țâșnească păsări de lumină!

Doctorul Vasile Munteanu(poezia Despre înțelepciune), e profund în gândire și sentențios în versuri, ce cuprind etern-umanul.

Poetul T.Craifăleanu-când parodiază pe Topârceanu (poezia Balada vântului de toamnă),e fenomenal prin inteligență și exprimarea esențialului:*Un arici, un ghem de ace/Plin de circumspecție/Scoate capul din găoace/Să facă inspecție//Dar, văzând că nu-i prea scurtă/Poala fustei vântului/Și-a băgat nasul în burtă/Stând lipit pământului.*Când vorbește despre o lume veche, firească-știută-: sosirea toamnei, ciobanii și întoarcerea acestora la casele lor, poetul renunță la poetizarea peisajului și ne coboară în brusca realitate de acasă:*Căci urmează despărțirea/De aerul crestelor/Și-i așteaptă cicălirea/Soacrelor, nevestelor...*Ca și Topârceanu, poetul piteștean, privește cu înțelegere lumeștile atitudini-baciul și ai lui *dau la toți dracii/Vântul care șuieră/.*Vântul devenit alter ego al poetului-*pleacă-n zare/Scuturând pădurile/De trosnesc cu voce tare/Toate uscăturile*.

Poeta Simona Vasilescu-de la ea învățăm despre atitudinea pozitivă în fața adevărului, adusă de trecerea anilor(poezia Fir cu fir): *Nu știu să cred în fire albe-n păr/Sunt doar cristale răsărind în zori.*Păcălim și noi Timpul, cu fente îndrăznețe, trăiri înalte, universuri jucăușe, vibrații în conștiință sau simplificarea extazului(nu ce spune, ci cum spune poeta e reușita ei).

Poetul Al.Oprea, știut doar ca fotograf priceput și devotatArgeșului nostru natal, e în acest număr de revistă, cel care face o *sacră plecăciune, la Măria sa, Cuvântul*. E de citit oda-Grai de limbă strămoşească-, scrisă pentru titanii condeieri români:Gr.Ureche, D.Cantemir, I.Creangă, L.Blaga, G.Topârceanu, M.Sadoveanu, L.Rebreanu, Nichita Stănescu, M.Preda, G.Călinescu/*Și cu alți titani de-o limbă, în frunte cu Eminescu.*

Prof.Alexandru-Dâmbovnic-el *în scutecele minții,*a adunat trecut *din anii de fleacuri*, dar și *amăgitoare visuri*, ori *neîmplinitul dor* (poezia Ce vină am...?).Vinovați? El și visul...Meditația Conviețuire, e o *pictură în cuvinte*, pentru o realitate devenită, azi, obișnuită: bătrâna, singură

în vârf de munte, se agață de viață, pe lângă animălușele ei-o căpriță, o pisică, un cățel și puiul de arici.Morala ne-o dă poetul: *Deși gârbovită și grea i-i povara/Asemenea dânsei-ar putea face...Țara*.

Traian Tăbârcea-se războiește cu Timpul (sau cu divinitatea). Gravă e şi meditaţia intitulată Lui...*rănit la porți/Cu pașii scufundați în nemișcare/Privind atât de trist, în depărtare/Cu gânduri tulburi și cu ochii morți?* S-au dus bucuriile(copilăria, cățăratul în pomi, fructele culese-n poală).S-au dus profesorii, iubirile, dar şi amintirile. Nevinovatele slăbiciuni (ţigările, cafeaua, izolarea) au devenit renunțări greu de dus. De aceea, cade neîndurătoare întrebarea din final: *De ce atâtea mi-ai tot luat din viață/Dacă Tu știi că îți voi sta în față/O, Doamne, când veni-voi pe la tine?*

Prof.Dorina Mihai-Moise-poezie rafinată-Flori de iubire-(dorul,dragostea, cărțile, amintirile, şcoala, natura). Apoi, în viziunea poetei vin frumusețile interioare: iertarea, milostenia, harul, căința, omenia și îndurarea. Poeta pledează ca oamenii să-L urmeze pe Iisus-*Spre a fi în tot și în toate/Roada lui Christ, Via Sa!*

Mihai Moise-În poezia- Puterea de a te schimba-îndeamnă la schimbare prin renunțări la întinăciune, *ținând minte răul făcut de alții*.De fapt, e tot o invitație *la plimbare, de mână, cu-al credinței nobil scut!*

În restul revistei, tineri sau *mai copți la minte*, confrații voștri de scris, au de spus multe, prin idei și reflecții, dar mai au de lucrat asupra formei versurilor și a incantației, încât creațiile lor să nu rămână la nivelul unor simple concluzii moralizatoare.

O temă gravă-Iubirea și viața, nu poate fi abordată numai de dragul de a verifica (ca la Ov.Ștefan Ciucă), ori de a reflecta asupra trecerii timpului(Marius Ionescu).

Mi-au atras atenția și considerațiile regretatei Pușa Chiriță (Informații și convingeri),care afirmă *că fiecare om este fir în tapițeria altei vieți.* E de meditat, și poate, de brodat o poezie pe acest aspect. Un sfat util al doamnei-*Alege un răgaz pe zi, în care să nu gândești la nimic; doar simte! Vei afla ce este fericirea permanentă, bucuria deplină ce există în tine.*

Admir ținuta grafică a revistei, prin cele două coperte, cu ilustrații reprezentative pentru Pitești(coperta 1), ori pentru tragismul vieții, trăite cu iubire și chiar sacrificii neașteptate(coperta 2).Mi-au mai plăcut două lucruri-pe care le-am observat și la alte numere: Citatul(de pe coperta 1), care cuprinde o cugetare despre rolul literaturii, iar după cuprins și înainte de a întoarce ultima copertă, am găsit o rubrică inedită-Carte nouă, precum și reproducerea după o pictură modernă-intitulată Între Răsărit și Apus-semnată Loreta Din. În felul acesta, noi cititorii aflăm și despre noi apariții literar-artistice, dar și modalități simbolice pentru a reprezenta viața. În această semnificație, dată copertelor, e meritul doamnei Christine Bernadette Rousseau, redactor-șef al revistei.

Elena-Filoteea Bădescu

Fragment din romanul **„Expediție imposibilă''** scris de eleva **Elena Filoteea Bădescu**, clasa a-IX-a D, Liceul Ion Barbu.

Capitolul 2: *Farfurii zburătoare*

6:20. Deșteptătorul începu să urle. Se auziră niște pături foșnind, iar apoi un pocnet în podea.

Jinnie se ridică brusc privind în jos:

- Ce se întâmplă?
- Aaah!– mormăi Elvis frecându-și fruntea –Idioțenie idioată!
- Ai căzut din pat? – râse ea.
- Ia mai taci! – i-o tăie el uitându-se cu jind la patul din care alunecase.

Mack căscă sonor.

- Neața!
- Elvis a căzut din pat.
- Gura! – se ridică de pe jos, își mototoli pătura și o aruncă în pat.
- Te-ai lovit rău? – întrebă Mack analizând distanța dintre patul suprapus și podea.
- Nu, m-am lovit bine! – răspunse sec și ridică ceasul.
- Ce faci cu deșteptătorul?
- Am o treabă cu el. – mormăi și deschise fereastra.
- Elvis, stai! – continuă Jinnie.
- Du-te dracu'! – spuse el și-i făcu vânt în zăpadă.
- Minunat! – își plesni fruntea – Ai o boală cronică sau ceva?
- Scuză-mă, scumpo, dar nu-mi permit un psiholog.
- Am putea dona fiecare câte ceva, până la urmă ar fi pentru o cauză nobilă...

Se întoarse spre ea și zâmbi zeflemitor:

- Apreciez gestul, dar mai bine i-ai păstra pentru o vizită la salonul de înfrumusețare.

Îi aruncă perna în față.

- Minunat! – o ridică de pe jos și se urcă în pat.
- Ce faci?
- Ai aruncat-o în mine, deci o păstrez!
- Stai, ce?!
- Somn ușor, *frumusețe!* – căscă el și-și afundă capul în cele două perne.
- Cât era ceasul?
- Am uitat!
- Serios, Prikenston?!
- Foarte serios. Dacă chiar te interesează, du-te după el!
- Era 6:00 – interveni Mack.
- 6:20. – se băgă Elvis.
- Parcă nu știai!
- Mi-am amintit.

Fata coborî din pat.

- Unde-i Nick?
- A spus că încălzește ceai și cafea. – mormăi Dennis.
- Tu când te-ai trezit?
- Când a căzut Elvis din pat.

Acesta din urmă îi aruncă o pernă în față.

- Mersi! – spuse puștiul și și-o puse sub cap.
- Heei! – rânji Elvis – Mă copiezi!

Jinnie deschise ușa:

- Ați face bine să vă ridicați. Sculați-i și pe ceilalți!
- Îmhî... –mormăi Elvis cu ochii închiși.
- Prikenston!(**Va urma**)

CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară, editată de **Filiala Argeş a Ligii Scriitorilor Români** şi **Centrul Cultural Piteşti**, sub egida căruia apare.

Anul V - Nr. 1 (27) 2023 **ISSN 2601 - 3851**

Preşedintele L.S.R. Filiala Argeş

Adrian MITROI

Revista este tipărită cu sprijinul financiar primit de la **Primăria Municipiului Piteşti**, prin intermediul **Centrului Cultural** al Municipiului Piteşti.

Colaboratorii acestui număr:

Managementul redacţional:

-DIR. COORDONATOR: ADRIAN MITROI

-REDACTOR-ŞEF – CHRISTINE BERNADETTE ROUSSEAU

- SECRETAR DE REDACȚIE – *CARMEN SAITA*

- TEHNOREDACTARE şi concepţie grafică coperte şi interior revistă - **CHRISTINE BERNADETTE ROUSSEAU**

- FOTO COPERTA 1-ALEXANDRU OPREA

- CORECTURĂ: VASILE GHIȚESCU

Adresa redacţiei:Centrul Cultural

Piteşti, str. Calea Craiovei, nr. 2, bl. G1.

Blogul filialei Argeş a Ligii:

http\\ ligascriitorilordinarges. wordpress.com

Revista poate fi citită şi pe site-ul **Centrului Cultural Piteşti**, unde se găsesc şi înregistrările filmate ale cenaclurilor lunare.

Tiparul executat la Tipografia Panfilius

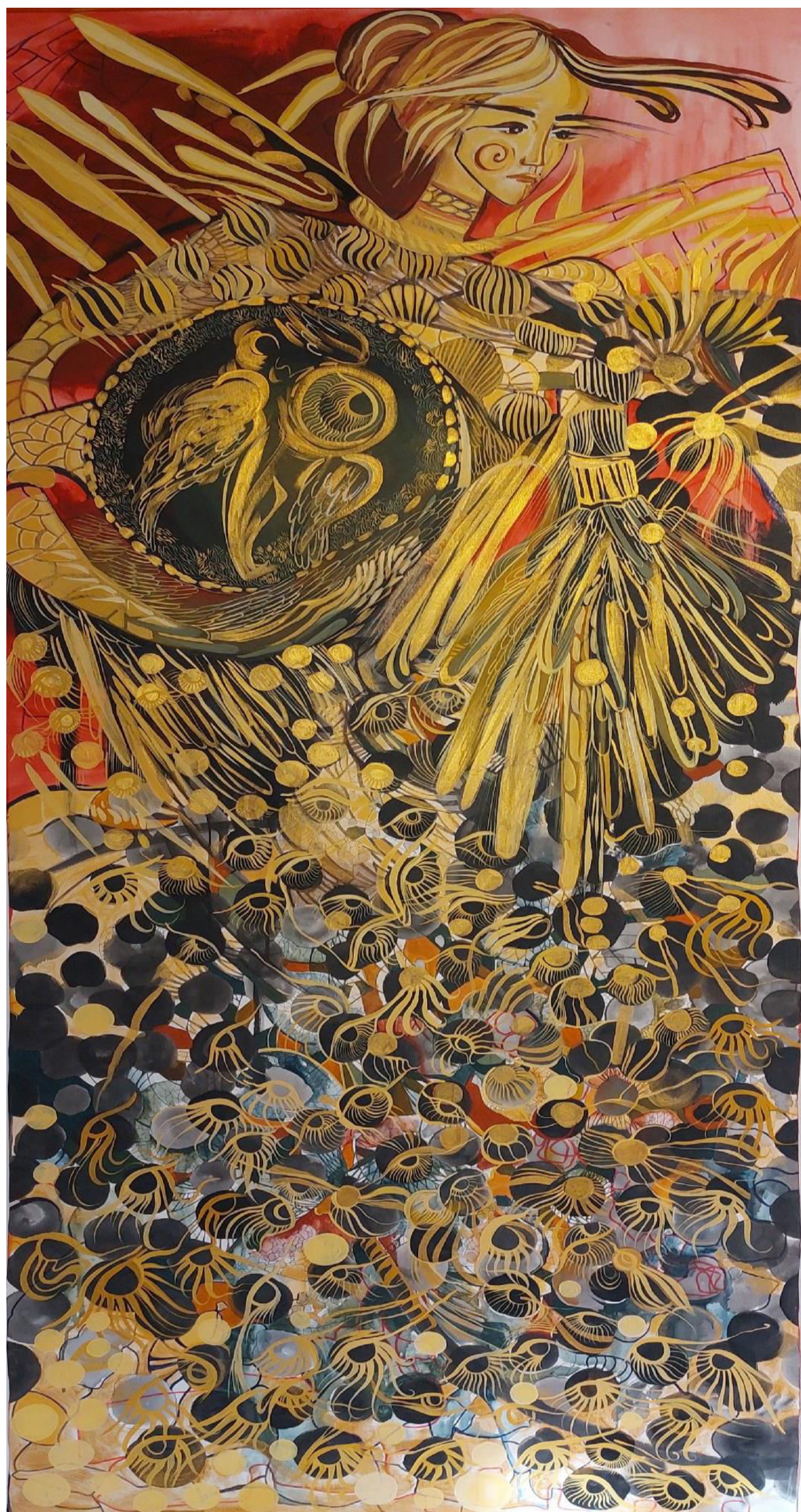
Revista este deschisă spre publicare oricărui scriitor, consacrat sau aflat la începutul carierei.

Pentru corespondenţă, sau pentru a intra în posesia acesteia, folosiți:cris.onofre@yahoo.com

Vis de vară
Pictură de Loreta Din

„Literatura, ca și florile, ca și holdele, este o interferență divină între darurile cerului și condițiile pământului.” **Gala Galaction**

„Suflet războinic”
Pictură de Lavinia-Elena Vieru-Membră a Uniunii Artiștilor Plastici-București
Acrilic pe pânză;dimensiuni:200x100 cm